

Republika Hrvatska
Općinski sud u Šibeniku
Stjepana Radića 81

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Šibeniku, Stjepana Radića 81, OIB: 29399232217, po sucu Anđelki Bagić, u pravnoj stvari tužitelja Andrije Kević, OIB 22426006600, Podsolarsko 12, 22000 Šibenik zastupan po punomoćniku Vesni Rogulj, odvjetnici iz Zagreba, Petrinjska 19, protiv tuženika Ante Mioč, OIB 19986274808, Ante Poljička 38, 22211 Vodice, zastupan po punomoćniku iz ZOU Baica iz Šibenika, radi isplate, nakon održanog i zaključenog ročišta glavne rasprave dana 15. travnja 2026. godine u nazočnosti zamjenika punomoćnika Helene Aleksić, i tuženika osobno sa punomoćnikom Brankom Baica, odvjetnikom iz Šibenika, na ročištu objave i dostave presude dana 2. lipnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Anti Mioču iz Vodica, Ante Poljička 38, da isplati tužitelju, Andriji Kević iz Šibenika, Podsolarsko 12 iznos od 500.000,00 eura sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dana 29. kolovoza 2016. godine pa do 31. prosinca 2022 po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenim za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena sukladno čl. 29. st. 2 ZOO-a (NN 78/15), a za razdoblje od 1. siječnja 2023. godine do isplate u visini stope koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Evropska središnja banka primijenila na svoje posljednje godine operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za dio od 500.000,00 € sa pripadajućim zakonskom zateznom kamatom od dana 29. kolovoza 2016. godine pa do 31. prosinca 2022 po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenim za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena sukladno čl. 29. st. 2 ZOO-a (NN 78/15), a za razdoblje od 1. siječnja 2023. godine do isplate u visini stope koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Evropska središnja banka primijenila na svoje posljednje godine operacije refinanciranja koje je obavila prije

prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Svaka stranka snosi svoje troškove ovog postupka.

Obrazloženje

1.U ovoj pravnoj stvari ovaj sud je već donio presudu i rješenje pod posl.b r. P-390/2019 dana 23. rujna 2021.godien. Po žalbi tuženika i odgovoru na žalbu tužitelja Županijski sud u Dubrovniku je rješenjem posl. br. GŽ-1114/2021-6-ukinuo presudu ovog suda i vratio predmet ovom sudu na ponovni postupak.

2.U svojim uputama Županijski sud u Dubrovniku je naveo da tužitelj u ponovljenom postupku treba dokazati da su stranke sklopile ugovor o zajmu svote od 1.000.000.00 € , obzirom da tuženik osporava činjenične navode tužbe tvrdeći da se uplata od 1000.000,00 € tuženiku ne odnosi na zajam već na isplatu tuženikovih udjela u trgovačkom društvu nakon što je tuženik prekinuo poslovni odnos sa tužiteljem.

3.Potrebno je napomenuti da je ovaj postupak bio podnesen i protiv tuženika Riva sunce d.o.o. i da je u odnosu na ovog u tužbi navedenog kao prvotuženik tužitelj se odrekao tužbenog zahtjeva, a Općinski građanski sud u Zagrebu je donio presudu na temelju odricanja pod posl. br. 132- P-3525/2017-19 dana 04. svibnja 2018. godine, a kojom presudom je tužitelj bio u obvezi naknaditi parnični trošak tuženiku ad.1) Riva sunce d.o.o., koja presuda je postala i pravomoćno nakon što je ista po žalbi tužitelja na trošak postupka potvrđena rješenjem Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1392/2018-2 dana 29. studenog 2018. godine kojim rješenjem je samo preinačena odluka o troškovima postupka.

Nakon donesene presude na temelju odricanja u odnosu na prvotuženika Riva sunce d. o. o. , ovaj postupak se nastavio voditi samo protiv tuženika Ante Mioč, a po prigovoru mjesne nenadležnosti tuženika Općinski građanski sud u Zagrebu se oglasio nenadležnim rješenjem pod posl. br. 132P-3535/17-25 i po pravomoćnosti rješenja predmetni postupak se je nastavio voditi pred ovim sudom koji je mjesno nadležan obzirom na prebivalište tuženika prema tuženiku Anti Mioč

4.Tužitelj je u tužbi i u ovom ponovljenom postupku naveo da je u vremenskom periodu od 29. lipnja 2007. godine do 31. srpnja 2007. godine posudio tuženiku Anti Mioču iznos od 1.000.000,00 € temeljem prethodnog dogovora, i to u dvije novčane transakcije u svakoj u iznosu od 500.000,00 € sa računa tužitelja otvorenog dana 25. srpnja 2006. godine, broj računa 206-218455.01T, IBAN CH13 0020 6206 2184 5501 T u Švicarskoj banci UBS AG, POSTFACH 8098 Zurich, Švicarska transferirao novčana sredstva na račun tuženika. S obzirom da tužitelj kao zajmodavac i tuženik kao zajmoprimac nisu odredili rok u kojem je tuženik dužan vratiti pozajmljeni iznos, tužitelj da je 16. lipnja 2016. godine tuženiku uputio dopis kojim ga poziva na vraćanje pozajmice u iznosu od 1.000.000,00 eura u roku od 2 mjeseca od primitka poziva na vraćanje. Tuženik da je dana 28. lipnja 2016. godine zaprimio, a putem punomoćnika

odgovorio dana 18. kolovoza 2016. godine osporavajući postojanje bilo kakve obveze tuženika prema tužitelju.

Radi navedenog da je sukladno odredbi čl. 504. Zakona o obveznim odnosima, a s obzirom na protek roka od 2 mjeseca za isplatu, tražbina tužitelja dospjela, pa je tuženik dužan tužitelju isplatiti 1.000.000,00 € sa pripadajućom zateznom kamatom tekuće od 29. kolovoza 2016. Godine, pa do isplate sukladno odredbama članka 29. st. 2 Zakona o obveznim odnosima.

Dakle, kako tuženik nije po proteku roka za vraćanje zajma vratio zajam to je tužitelj predložio da sud prihvati njegov tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 1.000.000,00 € sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

5.U odgovoru na tužbu tuženik je ostao kod svih svojih navoda i u ovom ponovljenom postupku navodeći da se protivi tužbi i tužbeno zahtjevu u cijelosti. Da su netočni navodi tužitelja da je isplaćen iznos od 1.000.000,00 eura na osnovi usmenog zajma između tužitelja i tuženika već naprotiv da se radio o razrješavanju međusobnih poslovnih odnosa, u kojim odnosima su se nalazili do tada tužitelj i tuženik. Ujedno, tuženik prigovara tužbenom zahtjevu izraženom u protuvrijednosti u kunama budući da je očito da je isplata bila isplaćena u stranoj valuti u €, a što je vidljivo iz izvoda transakcija koje su priložene uz tužbu.

6.Posebno ističe, a s tim u vezi da je temeljem Zakona o deviznom poslovanju, koji je bio na snazi u vrijeme isplate, zabranjena isplata između rezidenata, što su tužitelj i tuženik u stranoj valuti, pa je takva isplata protivna propisima Republike Hrvatske, radi čega je takav posao po sili zakona ništetan. Nadalje, u odnosu na obvezno pravni zahtjev vraćanja onoga što je primljeno temeljem ništetnog pravnog posla zastara počinje teći sljedeći dan od dana njegovog ispunjenja, te zastarijeva u roku od 5 godina, što bi značilo da je tužbeni zahtjev tužitelja na povrat navodnog zajma, na temelju ništavog pravnog posla zastario prije 5 godina. Slijedom navedenog tuženik je istaknuo i prigovor zastare tužiteljeva potraživanja. Tuženik je podneskom od dana 27. ožujka 2018. godine kao nadopuni odgovora na tužbu uz dostavu dokaza naveo da su tužitelj i tuženi bili u poslovnim odnosima i da je isplata koju je tužitelj ovom tužbom pokušava prikazati kao pozajmice zapravo bile rezultat razrješavanja međusobnih poslovnih odnosa, na način da je tuženik prodao tužitelju svoja upravljačka prava u društvima u kojima su tužitelj i tuženik bili involvirani. Nadalje, je istaknuo da je nevjerojatna konstrukcija da bi tuženiku pozajmio iznos od 1.000.000,00 eura bez ikakvog pisanog traga, bez ugovorenog roka vraćanja, bez ikakvog papira, i da bi onda čekao 10 godina da mu se taj velik iznos novca vrati i bez da i jednom pozove tuženika na vraćanje novca. iz svega navedenog da je jasno kako su tužiteljevi navodi da se radi o pozajmici neistiniti je rezultat činjenici da je isti zapao u materijalne neprilike, pa da pokreće neosnovane postupke koji u svojoj suštini predstavljaju obijesno parničenje, jer po saznanjima tuženika da tuženi nema više ni imovine iz koje bi se mogli naplatiti sudski troškovi ovog postupka. Nadalje, tužitelj da je dana 07. prosinca 2007. godine od supruge tuženika Mande Lakoš Mioč kupio poslovni udio u

društvu Mak d.o.o. Šibenik za iznos od 500.000,00 eura, a prilikom sklapanja ugovora o prodaji da je navedeno da je kupoprodajna cijena prodavatelju već isplaćena, a da je isplaćena prije sklapanja tog ugovora i na račun tuženika. Preostali iznos od 500.000,00 eura koji se potražuje ovom tužbom da je rezultat prepuštanja članskih i upravljačkih prava tužitelja tuženiku nad društvom MANGO INVEST L.T.D. Naime, zajedničko društvo tužitelja i tuženika MANGO INVEST L.T.D. da je osnovano u Belizeu i da je tuženik direktor. Sve do prodaje tužitelju članskih i upravljačkih prava nad društvom MANGO INVEST L.T.D. za iznos od 500.000,00 eura, a da je to tako, tuženik je dostavio rješenje o promjeni direktora MANGO INVEST L.T.D. na način da je Ante Mioč razriješen dužnosti i imenuje se novi direktor Andrija Kević. Sve do prodaje upravljačkih prava nad tim društvom tužitelju od strane tuženika i tužitelj i tuženik su sudjelovali u vođenju poslova tog društva, tuženik formalno, a tužitelj neformalno, a nakon prodaje društva tužitelju da je u cijelosti razriješen međusobni poslovni odnos između tužitelja i tuženika. Inače MANGO INVEST L.T.D. da je osnovano kao društvo i instrument preko kojeg su se provodili njihovi zajednički poslovni pothvati, pa tako dok su tuženik i tuženi bili vlasnici MANGO INVEST I.T.D. da su kupili Modro more d.o.o. a koje je kupovalo nekretnine Depadance u Vodicama. Za kupnju hotelskih Depadance da je kod Jadranske banke d.d. Šibenik podignut i kredit, a za osiguranje vraćanja kredita da je obitelj tuženika njegova majka Aurelija i baka Jela Sladoljev dali Jadranskoj banci pravo fiducijalnog vlasništva nad nekretninama u njihovom vlasništvu. U vrijeme dok su tužitelj i tuženi bili u poslovnim odnosima društvo Modro more d.o.o., a vlasnik istog društva je bio MANGO INVEST L.T.D. je steklo i društvo Alpe Adria hoteli od društva Jolly jbs d.o.o. U trenutku kad tužitelj izlazi iz društva MANGO INVEST i kad ga tužitelj isplaćuje u iznosu od 500.000,00 eura za prava u njegovom društvu tužitelj preko društva MANGO INVEST u kojem je sad jedini i isključivi vlasnik i direktor postaje i vlasnik društva Modro more d.o.o. koji je vlasnik hotelskih nekretnina u Vodicama i društva Alpe Adria hoteli d.o.o. Vodice, pa je predložio da sud tužbeni zahtjev tužitelja odbije.

7. Tužitelj je sukladno odredbi članka 232 st. 1. i 2. ZPP-a sudu da dostavlja ovjereni prijevod izvoda sa računa tužitelja br. računa : 206-218455.DIT, IBAN: CH13 0020 21845501T u švicarskoj banci UBS AG, koji dokaz po kojem dokazu da je nesporno između stranka da je tužitelj isplatio utuženi iznos tuženiku Ante Mioč u EUR, a što da je vidljivo i iz izvoda transakcija koje priležu uz tužbu.

7.1 Nadalje, je naveo da je tuženik prema teretu dokazivanja trebao dokazati istinitost tvrdnji o postojanju ili nepostojanju relevantnih činjenica koje su za nje povoljne, pa da je tuženik propustio navesti i dokaze i dokumentirati ih uz odgovor na tužbu o kakvim se to razrješavanju međusobnih poslovnih odnosa radilo prilikom uplate 1.000.000,00 € sa računa tužitelja u korist računa tuženika Ante Mioč.

7.2. Tužitelj je posebno istaknuo da je nesporno tužitelj tuženiku Ante Mioč isplatio utuženi iznos od 1.000.000,00 € i to u dva navrata u iznosu po 500.000,00 € u periodu od 29. lipnja 2007. godine do 31. srpnja 2007. godine., a ujedno da se postavlja

logično pitanje – tko bi to iz čista mira i ničim izazvan uplatio trećoj osobi 1.000.000,00 € , osim ako se ne bi radilo o pozajmljivanju novca, a tuženik niti ne navodi u odgovoru na tužbu nikakav pravni osnov u svezi s tom isplatom.

7.3.U odnosu na navode u odgovoru na tužbu da se temeljem Zakona o deviznom poslovanju koji je bio na snazi u vrijeme predmetne isplate, bila zabranjena isplata između rezidenata u stranoj valuti, uslijed čega da je predmetna isplata od 1.000.000,00 € protivna prisilnim propisima , pa da je takav pravni posao po sili zakona ništetan tužitelj je naveo da se upućuje na aktualni stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske " Ako jedna strana isplati drugoj strani valutu bez pravne osnove(to vrijedi i u slučaju ništetnog ugovora) ili na temelju osnove koja je naknadno otpala(raskid ugovora) ima pravo od druge strane zahtijevati da joj vrati isplaćenu svotu strane valute ili protuvrijednost u domaćoj valuti..."(Vs, Rev-875/91-2 od 18. ožujka 1992. godine,a sentenca presude da je objavljena u udžbeniku prof.dr. sc. Vilim Gorenc, Komentar ZOO sa sudskom praksom RRIF, Zagreb, 2005. god. str. 479, odl.

7.4.Nadalje u svezi iznesene tvrdnje tuženika Ante Mioča da je pravni posao ništetan, jer da je plaćanje tužitelja tuženiku isplaćeno u stranoj valuti tužitelj je ukazao da niti jedna od odredbi Zakona o deviznom poslovanju("Narodne novine" br: 96/03, 140/05,132/06,150/08,92/09,133/09,153/09,145/10,76/13)ne propisuje takvu zabranu poslovanja , jedino da je člankom 17. ZDP-u propisano da kredit u stranim sredstvima plaćanja mogu rezidentima odobravati banke, a odobreni kredit da se može otplaćivati u stranoj valuti. Ostali rezidenti da ne smiju odobravati kredite u stranim sredstvima plaćanja.

8.U ovom konkretnom slučaju da se ne radi o ugovoru o kreditu koji mora biti u pismenoj formi da bi bio valjan (članak 1022. ZOO-a) , već o ugovoru o zajmu kojeg je tužitelj zaključio sa tuženikom u usmenoj formi neformalnoj, jer to ZOO-a dozvoljava i za njega nije određen obvezatni oblik.

8.1.Tužitelj da je kao zajmodavac tuženiku Anti Mioču pozajmio i izvršio isplatu putem bankovnog računa u iznosu 1000.000,00 € na neodređeni vremenski rok , a potom da je tužitelj učinio svoje potraživanje dospjelim tako što je dana 16. lipnja 2016. godine tuženiku uputio dopis u kojem ga poziva na vraćanje pozajmice u iznosu od 1.000.000,00 € u roku od 2 mjeseca od primitka navedenog poziva za vraćanje pozajmice.

8.2.Shodno navedenom da je utuženo potraživanje tužitelja dospjelo 28. kolovoza 2016. godine, a zastara da je počela teći u smislu odredbe članka 215. st. 1 ZOO od dana 29. kolovoza 2016. godine, a tužba da je podnesena dana 27. lipnja 2017. godine, a da prigovor zatara tuženika se ukazuje neosnovanim, jer da u ovom konkretnom slučaju nije protekao zastarni rok od 5 godina, a na koji prigovor se pogrešno poziva tuženik u odgovoru na tužbu.

9.U tijeku postupka sud je izveo dokaze pregledom dopisa upućenog od strane punomoćnika tužitelja tuženiku po predmetu poziv na vraćanje pozajmice od 16. lipnja

2016. godine sa povratnicama, te odgovor po dopisu punomoćnika tuženika dana 18. kolovoza 2016., pregledom popisa članova trgovačkog društva Sika d.o.o. (list 19. i 20) spisa, popis članova društva Riva sunca d.o.o. (list. 21. i 22). spisa, pregledom potvrde Porezne uprava, Područni ured Zagreb od dana 02. kolovoza 2017. godine, a uz potvrdu i podataka o solventnosti, (list 28) spisa, pregledom potvrde Porezne uprave, Područni ured Zagreb (list 31) spisa, kao i potvrde Porezne uprave, (list 34) spisa, izvadak iz računa kao ovjereni prijevod s engleskog jezika, (list 59 do 63) spisa, zapisnik sačinjen u predmetu 132 P-3525/17-18, ugovor o prodaji poslovnog udjela u društvu, ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvu, (list 75 – 80) spisa, sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosa vlasništva od 04. ožujka 2005. godine, koji je potvrđen od strane javnog bilježnika Ljiljanke Malenica pod brojem OV-169/05, ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvu od 07. prosinca 2007. i ovjeren od javnog bilježnika Ljiljanke Malenica, broj OV-14487/07, ugovor o prodaji nekretnine sklopljen 09. lipnja 2005 i ovjeren od javnog bilježnika Ljiljanke Malenica Ov-4684/05 dana 09. lipnja 2005. godine, ZK ovog suda, elaborata o procjeni tržišne vrijednost nekretnina, građevinsko zemljište u Šibeniku KO. Mandalina, koji je elaborat sačinjen po narudžbi trgovačkog društva Mak d.o.o. Šibenik od (lista 179 do 190), pregledom potvrde Porezne uprave od 09. listopada 2020. godine, saslušanjem svjedokinje Magde Lakoš Mioč Tomislava Burića, Ivice Šimac, Zorana Popović, Tihomira Rađa sin pok. Ivana i Nevena Cirkveni, saslušanjem tužitelja Andrije Kević sin Ivana i tuženika Ante Mioča , te suviše toga u ovom ponovljenom postupku su izvedeni dokazi saslušanjem svjedoka Gordane Kević, Vanje Markov ud Ante Markov, Ivana Markov sin pok Ante, Josipa Stojanović, Ane Holjar, dopunskim saslušanjem svjedoka Tomislava Burić, pok Ivana, pregledom originala ugovora o prodaji poslovnog udjela, sastavljenog dana 7. prosinca 2007.godine, pregledom izjave dane od Zorana Šekarića .

10.Stranke nisu imale daljnjih prijedloga za dopunu dokaznog postupka.

11.Tužbeni zahtjev tužitelja je djelomično osnovan.

12.Stranke su popisale parnični trošak

13.Iz Izvadaka iz računa koji priležu u spisu (list 60-63) proizlazi da je tužitelj isplatio tuženiku na banci u Zurich na njegov račun dva puta iznose od po 500.000,00 € u i to jedan u iznosu 29. lipnja 2007. godine i drugi iznos 31. srpnja 2007. godine

14.Pregledom original ugovora o prodaji poslovnih udjela u društvu sklopljen 07. prosinca 2007. godine između Magde Lakoš Mioč iz Vodica kao prenositelja poslovnih udjela i Andrije Kevića iz Šibenika kao stjecatelja poslovnih udjela, te ugovora koji je zaključen istog dana između Magde Lakoš Mioč i Andrije Kevića kojeg je po posebnoj punomoći zastupao Tomislav Burić, odvjetnik iz Šibenika, a isti je soleminiziran pod br. OV-14487/07 dana 10. prosinca 2007. godine, i ovjeren od javnog bilježnika Ljiljanke Malenica proizlazi da je i u jednom i drugom ugovoru u članku 1. je utvrđeno da prenositelj Magda Lakoš Mioč iz Vodica, a čiji poslovni udio je nominalne vrijednosti

7.000,00 kn prenosi u cijelosti svoj poslovni udio na stjecatelja poslovnog udjela Andriju Kević iz Šibenika, po kojim ugovorima u jednom ugovoru je stjecatelj zastupan po punomoćniku Tomislavu Burić, odvjetniku iz Šibenika i stjecatelj prihvaća preneseni poslovni udio i sva prava iz njega. U drugom ugovoru o prodaji poslovnog udjela u društvu koji ugovor nije ovjeren od strane javnog bilježnika sklopljenog istog dana Magda Lakoš Mioč kao prenositeljica i prodateljica po čl. 2 tog ugovora prenosi u cijelosti svoj poslovni udio i prava iz njega vrijednosti 7.000,00 kn na stjecatelja Andriju Kević, a naknada za prijenos poslovnog udjela iznosi 500.000,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti prema tečaju HNB-a na dan plaćanja, a ista je isplaćena u cijelosti. Stjecatelj tim ugovorom prihvaća prenesen mu poslovni udio i sva prava iz njega te članstvo u društvu.

15. Iz rješenja MANGO INVESTMENT L.T.D. Belize. po jednom direktoru društva od 12. kolovoza 2008. godine proizlazi da je Ante Mioč tuženik kao jedini direktor društva, međunarodnog poslovnog društva koje je osnovano i posluje po zakonima Belizea podnio ostavku na mjesto direktora i kako je njegova ostavka prihvaćena imenovan je novi direktor Andrija Kević, tužitelj, koji je to i prihvatio potpisao dana 12. kolovoza 2008. godine, a isto rješenje je sa njemačkog jezika prevedeno po sudskom tumaču Borisu Dvorščak u Zagrebu 26. rujna 2018. godine pod brojem 13/18.

16. Nadalje, iz povijesnog izvotka iz sudskog registra (list 85 do 92) proizlazi da je tužitelj jedini član društva kako za firmu Modro more d.o.o. tako i za trgovačko društvo MANGO INVESTMENT L.T.D. Belize.

17. Iz sporazuma radi osiguranja novčane tražbine proizlazi da je Modro more trgovačko društvo, Umag, Šetalište Vladimira Gortana 5, zastupan po članu uprave Vladimiru Šelebaj-Sellier, a ovaj po punomoćniku Tomislavu Burić, odvjetniku iz Šibenika, podigao kredit kod Jadranske banke d.d. Šibenik, a da je nekretnina za osiguranje kredita bilo vlasništvo Jele Sladoljev i Aurelije Mioč, a nekretnine su uz suglasnost vlasnica nekretnina Jele Sladoljev i Aurelije Mioč prenesene u vlasništvo na predlagatelja osiguranja Jadransku banku d.d. i koja je postala prethodni vlasnik, a protivnici osiguranja potonji vlasnici, a sporazum o osiguranju je i potvrđen kod javnog bilježnika Ljiljanke Malenica 14. ožujka 2005. godine.

18. U Izjavi koja izjava je ovjerena i od strane notara Dalibora Puhalo broj: OPU 652/2025 dana 10. ožujka 2025. godine u Banjaluci Zorana Šekarić inače vjenčani i kum tužitelja je naveo da je od strane tuženika Ante Mioč iz Šibenika zamoljen da izjavu o svemu što mu je poznato o poslovnim odnosima između njega i tužitelja Andrije Kevića. Tako Zoran Šekreć u svojoj izjavi navodi da je upoznat da se između njih dvojice vodi sudski postupak povodom tužbe Andrije Kevića, te sve što navodi u izjavi da mu je poznato iz direktnih, osobnih kontakata s oba gospodina. G. Kevića da pozna od 2000. godine, a preko njega da je upoznao i g. Mioča i tih godina da su se intenzivno družili, a u to vrijeme da je živio u Banjaluci, a poslovno da je bio u Hrvatskoj svake sedmice da je imao ekskluzivno predstavništvo za Croatia osiguranje), u Zagrebu, Splitu, i u Vodicama gdje je bio čest gost u hotelima ili Punta ili Olympia. Da

su izlazili na večere i razgovarali o svojim poslovima, a često da su g. Kević i g. Mioč dolazili i kod njega u Banjaluku, gdje su bili njegovi gosti. Kako je g. Kevića prvog upoznao s njime da je bio izrazito blizak, pa da mu je Kević predložio da mu bude kum kod sklapanja braka s Gordanom Galešić i to da su mu došli reći u Rim, dok su on i njegova supruga bili tamo. To da je doživio kao znak velike bliskosti i posebnu čast. G. Kević da mu se je često obraćao kad je imao kakvu nepriliku i kad je smatrao da mu nešto pomogne, a on da mu je pomagao onoliko koliko je mogao, pa tako da mu je pomogao i kod rezervacije kupnje hotela „Jugoslavija“ u Beogradu. Kroz kontakte da je bio upoznat i s njihovim poslovima i poslovnim planovima, tako da zna da su u to vrijeme g. Kević i g. Mioč bili vlasnici depadanse pored hotela Punta. Negdje sredinom 2000- tih godina da mu je g. Kević rekao da će se zajedno sa g. Miočom javiti na natječaj za kupnju turističkog poduzeća „Vodičanka“ Kad ga je pitao kako će financirati tu kupnju, rekao je da će pronaći trećeg partnera koji će da financira taj posao, a kasnije da će da podjele vlasništvo da će Kević i Mioč preuzeti jedan hotel i naravno obveze, a tom financijeru će pripasti drugi hotel. Tako da su i napravili ponudu da je dao g. Josip Stojanović preko svoje firme. Ponudu da je sastavio advokat doktor Cirkveni. Tog se sjeća jako dobro jer su se na dan podnošenja ponude našli u kancelariji dr. Cirkvenija g. Kević, g. Mioč i on, a potom da su otišli zajedno na ručak u restoran „Atlanta“. Koji se nalazio u zgradi kao i kancelarija dr. Cirkvenija. Otprilike godinu dana kasnije poduzeće „Vodičanka“ je i formalno podijeljeno pola je zadržao g. Stjanović, a drugu polovinu su dijelili g. Kević i g. Mioč. Napomenu je da je tu firmu formalno držao samo g. Kević preko nekih svojih stranih firmi tako da se nigdje nije vidio kao vlasnik g. Mioč. Ubrzo da mu se je g. Mioč počeo žaliti da njegov partner g. Kević nemilice troši sredstva zajedničke firme na svoje osobne troškove i potrebe: novu jahtu, ekskluzivna putovanja i slično. Istovremeno, a g. Kević da mu je govorio da želi sam voditi firmu. Ja sam im savjetovao da taj problem riješe kao drugovi, onako kako su i kupili firmu. Nakon toga g. Kević da mu je rekao da bi htio ispaliti g. Mioča, ali da se ne mogu dogovoriti oko iznosa, jer g. Mioč da traži dva miliona, a g. Kević nije htio da da više od jednog miliona eura. U to vrijeme g. Kević da je preko jedne svoje firme kupovao hotel „Jugoslavija“ u Beogradu, a on da mu je pomogao u svojim kontaktima s javnim osobama Srbije pa da su se viđali svake sedmice. Nakon nekog vremena da mu je g. Kević rekao da je uspio da se dogovori s g. Miočom, da su zajedno otišli u Švicerku i da mu je isplatio jedan milion eura kao naknadu da g. Mioč izađe iz tog posla. Kasnijih godina nakon što je g. Kević kupio hotel „Jugoslavija“ u Beogradu i isti preprodao da se je g. Kević udaljio od njega i više se nisu družili. Kasnije da je čuo da je g. Kević zapao u financijske neprilike da je potroši Sve što je zaradio da je izgubio vlasništvo svog djela bivše „Vodičanke“ i kuću u Zagrebu.

19. Svjedok Magda Lakoš Mioč je u svom svjedočkom iskazu navela da je ostala šokirana kada je saznala da tužitelj Andrija Kević zahtjeva od njenog supruga milion eura na ime zajma koji je on dao njenom suprugu. Njen suprug da je bio u poslovnom odnosu sa Andrijom Kević i sad pok.g. Markovom. Ona kao supruga od tuženika, i supruga od Markova i supruga od Andrije Kević su osnovali firmu koja se zvala MAK. One kao osnivači firme, sve tri supruge nisu preko nje primale, ona je inače bila

prijavljena i zaposlena u firmi Hotel Punta, Vodice d.d. gdje je gospodin. Kević bio financijski direktor. Njoj da je Vodičanka d.d., isplaćivala plaću i da je bila prijavljena kao zaposlenik u toj firmi. To da je bilo prije nego što se osnovala firma MAK. U firmi Vodičanka d.d. se zaposlila u 2001. godini i radila u toj firmi do 07. siječnja 2007. godine. Nakon toga se zaposlila u Hrvatskoj gospodarskoj komori, Županijska komora u Šibeniku i tu je radila 11 godina do 2018. godine, a do 2018. godine se zaposlila u tvrtci Riva Sunca d. o. o. u Šibeniku. Ta firma da je suvlasništvo njenog supruga i g. Zorana Popovića i da dan danas u toj firmi radi. Firma je bila osnovana sa ciljem da se obnovi hotel i to dvije depandanse hotela Punta, wellnesa Hotela Punta, a firma da se bavila i kupoprodajom nekretnina. Koliki je bio kapital firme Mak to ne zna ali misli da je bio veliki jer se firma bavila kupnjom nekretnina. Firma MAK da je kreditima gradila naprijed navedene depandanse, wellness, a kredite da je dignula firma, a firma da je također vratila kredite, pretpostavlja. Za kredite zalog da je dala njena svekrva, majka od njenog supruga, tuženika u ovom postupku. Sa tužiteljem nije nikakve nekretnine kupovala osobno, ali pretpostavlja da firma jest. Mak firma se bavila i izvođenjem građevinskih radova, odnosno pretpostavlja da su se angažirali kooperanti i da su sredstvima od kredita plaćali kooperanti. Firma da je radila kupoprodaju nekretnina i razvijanje nekih projekata, a da li su ti projekti realizirani to ne zna. Firma da je bila osnovana do 2007. godine kada je njen suprug izišao iz firme, a da li danas postoji firma upisana u registru trgovačkih društava to ne znam. Do isplate iznosa od milion eura na račun njenog supruga dolazi kad njen suprug odlučuje raskinuti odnose sa tužiteljem i sa firmom. Misli da njen suprug tada nije bio prijavljen niti u jednoj firmi u kojoj je bio Kević. U to vrijeme misli da je njen suprug radio na carini, ne može se sad točno sjetiti. To je bila 2005., 2006. i 2007. godine sad se ne može točno sjetiti gdje je bio zaposlen. Misli da on nije nikad bio u toj njihovoj ženskoj firmi MAK. Da nije bio zaposlen u firmama koje su bile zajedničke. U vrijeme od 2005. -2007.g. da je bio u carini ili u Crikvenici u Hotelu Terapija. Tužitelj da je milion eura isplatio njenom suprugu na njegov račun na temelju zajedničkih poslova i investicija, a to su investicije što se tiče firme Mak, obnova depandansi, wellnesa, kupoprodaja raznih nekretnina i razvijanje određenih projekata, a koliko su oni realizirani da to ne zna. Doprinos njenog supruga je u svom tome što je firma podizala kredit, a njen suprug je dao svoje nekretnine i nekretnine svoje majke kao zalog za te podignute kredite. Osim toga da je sudjelovao i u pronalaženju raznih poslova, pregovorima sa izvođačima radova. To da je bio intenzivni poslovni odnos između njenog supruga i tužitelja. Željela je da suprug iziđe iz firme, da ne sudjeluje više u poslovanju sa Kevićem. Njen suprug je odlučio da se odvoji od Kevića i da s njim više ne sudjeluje i ne surađuje u poslovima i da se raziđu, a da ga tužitelj isplati za sve njegove poslove koje je činio do tada unutar firme MAK, kao i ostalih firmi koje su oni zajednički stvarali. Ne zna točno kako su se oni dogovarali, ali zna konačni rezultat da je bio dogovor i to na miran način da će tužitelj isplatiti njenom suprugu 500.000,00 eura na ime udjela u firmi MAK i 500.000,00 eura za udjele u ostalim firmama. Misli da je došlo do ove isplate u iznosu od milion eura 2007. godine kada su se oni i razišli. Milion eura da je isplaćeno na račun njenog supruga, tuženika, u švicarskoj banci u kojoj je on otvorio račun. Njen suprug je kasnije

razvijao neke svoje nove projekte i ulagao je novac u te projekte. On da je taj novac uložio i u kupnju zemljišta. Misli da je dio od tog novca išao za kupovinu zemljišta u Primoštenu. Investicija u Primošten i investicije što se tiče hotela u Šibeniku su išle preko kreditnih zaduženja. nije bila zadovoljna sa suradnjom supruga i Kevića s obzirom na njegov privatni život i jako da se iznenadila kada je Kević podigao tužbu u ovom predmetu jer je suprug uvijek tvrdio kako se on dobro i poslovno i profesionalno razišao od tužitelja. Ponekad bi sreli g. Kević i on nikad nije pokazivao znakove nekog ružnog ponašanja ili osjećaja da mu je njen suprug nešto dužan. Ova tužba je za nju bila apsolutni šok jer nije nikad mogla ni pomisliti da bi se ovo dogodilo. Ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvo sklopljenog 07. prosinca 2007. godine i ovjeren kod Ljiljanke Malenica dana 10. prosinca 2007. godine znači da je ugovor sačinjeni iz razloga što je njen suprug odlazio iz tvrtke Mak, i cilj je bio da on izađe iz tvrtke i da mu se isplati dogovoreni iznos sa gospodinom Kevićem. Ugovor o prodaji poslovnog udjela u društvu koji je sačinjen istog dana i potpisan od stane Magde Lakoš Mioć i Andrije Kević, svjedokinja je odgovorila da ugovor o prodaji poslovnog udjela u društvo bi značila konkretizaciju ugovora o prijenosu poslovnog udjela u društvu odnosno da će njen suprug dobiti isplatu za dogovoreni iznos sa g. Kevićem o odlasku iz firme MAK. Poslovni udio koji je prenesen 500.000,00. eura na stjecatelja g. Kevića to bi značilo da je tužitelj u obvezi isplatiti njenom suprugu 500.000,00 eura koliko su se oni dogovorili. Za druge tvrtke pretpostavlja da je bio isti dogovor da se preostali iznos isplati za izlazak njenog supruga iz poslovnog odnosa i u tim drugim tvrtkama. Da li postoji ugovor o prodaji i prijenosu poslovnog udjela u drugim tvrtkama u pismenoj formi to da ne zna. Istaknula je da su supruge bile samo osnivači firme Maka sve ostalo što se tiče upravljanja firmom, financiranja i drugih poslova koje je firma i obavljala, to svu sve radili njen suprug , g. Kević i pretpostavlja g. Markov, tako da žene nisu uopće angažirale u poslu već je samo tvrtka osnovana na njih tri. Na ugovoru o prodaji poslovnog udjela u društvu, da je ona potpisala, a firma MAK da je ostvarivala prihode od osnutka do izlaska iz firme svjedokinje i njenog supruga, i to od obnove depandansi, kupovanja nekretnina. Sve poslove da je vodio njen suprug i tužitelj. U svakoj depandansi da je po 60 soba, što bi značilo 120 ukupno smještajnih jedinica. U vezi nekretnine koje su dane kao zalog za dobivanje kredita, ističe da nisu bile u ovršnom postupku prodavane, a ona i njen suprug da nisu davali svoje privatne novce za isplatu kredita koji se podizao, da li postoji pismeni dokument kojim je dogovoreno da će iznos od 500.000,0 eura biti isplaćen umjesto na njen račun na račun njenog supruga, svjedokinja odgovara da ne zna. Iznos od 500.000,00 eura da je isplaćen na račun njenog supruga i to na banci u Švicarskoj, a ona da je bila s mužem tamo kad je otvorio račun, a to je bilo kao prodaja udjela u firmi Mak. Isplata u Zurichu na račun njenog muža pretpostavlja da je bila poslije sklapanja ugovora o prijenosu i prodaji poslovnog udjela.

20. Svjedok Ivica Šimac je u svom svjedočkom iskazu naveo da je upoznao tuženika Antu Mioča jer je on bio šef carine, a on da je bio načelnik PU u Šibeniku. Od tada da su u dobrim odnosima kao i danas, a nakon toga je preko Ante upoznao i Kevića. Ante i tužitelj su bili u dobrim odnosima, a onda se i on s njima družio i postali

su dobri, kao prijatelji se viđali i družili. Ističe da je Ante otišao iz carine 2002-2003.g i počeo se baviti privatnim poduzetništvom i tada je surađivao u poslovnim odnosima i radio sa Kevićem,. Zna da je tuženik radio neko vrijeme u Primoštenu, a to je vrijeme iza 2003. godine i zna da su imali zajedno i firmu. Kako su oni isplaćivali i tko je kako bio zaposlen to ne zna. Sugerirao je Ante da ne posluje sa Kevićem i da nije dobro za njegov ugled biti u poslovnim odnosima sa Andrijom Kević i zna da se on tome u početku protivi, a nakon nekog vremena se razišao od Kevića. Misli da se tuženi Ante razišao što se tiče posla od Kevića 2007.-2008. godine. Poznato mu je da je on izašao, odnosno odvojio se od poslovanja od Kevića na način da mu Kević isplati neki novčani iznos s tim da mu je Mioč pričao da je on puno lošije prošao. Kazao mu je da je želio izaći iz tog partnerstva što prije, pa makar i na svoju štetu jer je tada ukazao da je došao na ono njegovo, ali da on to tada nije mogao prihvatiti. Kasnije je susreo i Kevića u Zagrebu, odnosno on je tražio da se nađemo i tada ga je pitao da li se viđa sa Antom, a on mu je na to kazao da se ne viđaju baš i da su ostali korektni i da ga je isplatio i to velikodušno. to se nije uklapalo sa onim koliko je Ante rekao da je to trebalo biti. Ante da je rekao da bi trebalo biti bar duplo više nego što je isplatio, a on da ga nije o tome pitao koliko je to. On da nije nikad bio nazočan njihovim razgovorima o isplati, ali da mu je svaki od njih posebno govorio o tom razilaženju i isplati s tim da je Ante rekao da je dobio manje, a Kević da je više. S Kevićem da nije u nikakvim odnosima, odnosno da ga nije vidio od zadnjeg susreta kad je bio s njim u Zagrebu. Odnosno prvi put 2014.godine, a drugi put da su se samo susreli i pozdravili 2015.g.

21. Svjedok Zoran Popović je naveo da Antu poznaje od srednje škole, Markova od kad sam je bio dijete, a Kevića od 2004-2005. godine. Da je bio u poslovnim odnosu sa tužiteljem i tuženikom koji se odnosio na projektiranje. Najprije da je projektirao bazen u Olympii tada, onda projekt na depandansama ispred Punte, wellness u Hotelu Punta, kao i za ordinacije u Hotelu Punta. Kad smo počeli raditi depandanse imali su čak i ugovor da bi se išlo u gradnju hotela. Naručitelj u ime Modrog mora je bio g. Ostoja. Dogovor da je bio sa Markovom, Miočem i Kevićem. Što se tiče ispostavljenih računa obavljeni projektni posao dobivao naknadu za obavljeni posao od firme Modro more. Inače da je imao ugovor o stručnom nadzoru koji mu je platio Ostoja, odnosno firma Modro more. Firma Modro more da mu je po ispostavljenim računima po ugoru o stručnom nadzoru isplaćivala. Investicija je bila 19 miliona kuna + PDV, a nadzor je bio 2,2 % od tog iznosa. Ugovor se odnosni kao cjelina na depandanse i na wellness. Imali su i firmu MAK, koja je izvodila radove, a taj MAK je od Ante, Kevića i Markova i taj MAK se trebao razviti u veću građevinsku firmu. Da je trebao raditi i otvaranje betonare, ali nije dobio odobrenje od grada Vodica. Da li je firma Modro more ili MAK kupovala i terene u Podsolarskom, tu da je također bio plan izgradnje apartmana za prodaju. Taj projekt da nije realiziran. U to vrijeme taj posao nije bio realiziran jer je bilo puno drugih poslova i to se ostavilo sa strane. Misli da ta gradnja u Podsolarskom nije realizirana iako je zemljište kupljeno. Dok je on bio jedno zemljišta je kupljeno, misli da se još dodatno kupovalo, ali nije se ništa izgradilo. Ante da je bio u poslovnim odnosima sa Kevićem do 2007.g. i ne zna koji su razlozi zašto je on htio izaći i razdvojiti se od Kevića jer je tada bio u poslovnim odnosima sa

Kevićem vezano za neke druge poslove koji su bili. Njemu su Kević i Markov kad su se našli u Murteru, jer su se isključivo tamo nalazili sa Markov zajedno da bi se dogovorili s Antom, da izađe iz svih firmi za milion eura mada je Ante tražio više, odnosno 2-3 miliona eura je Ante tražio, a ovo da je bio dogovor na milion eura. Ističe da su i Ante i Markov bili vlasnici firme i oni su donosili odluke i nitko drugi osim njih. Što se tiče izvođenja poslova on da je više komunicirao sa Antom Mioč nego sa Markovom. Sa Kevićem da je isto kontaktirao, ali kada su se izvodili radovi više je bio nazočan Ante. On da nije samostalno donosio odluke za bilo kakve investicije, već na temelju odluke koju se donijeli Markov, Ante i Andrija. Sa Ostojom da su potpisivali ugovore. Misli da je dogovor o isplati iznosa od milijun eura tuženiku bio 2007.g Kević je kazao da je Antu isplatio u Švicarskoj na koji način rekao je preko nekog fonda. On da se nakon isplate Kevića Anti viđao sa njima, jer da je još radio neke poslove za njega i Kevića. Znao je da su Antu, Kević i Mrkov isplatili na ime njegovog poslovnog udjela u svim firmama kojima su oni bili suradnici u nekom poslovnom odnosu. Što se tiče ugovornih odnosa i prodaji poslovnih udjela nema direktnih saznanja, ali zna da se su se događale te stvari među njima i da su potpisali dva ugovora, a što i je u ugovorima sadržano da to ne može reći. surađuje sa tuženikom Miočem i dalje, a sa Kevićem se samo pozdravi kad ga vidi. poslovni sam partner sa tuženikom u ovom postupku. i da imaju dvije firme koje se bave turizmom i to firma Sika d.o.o. i Riva Sunca d.o.o. Imamo i druge firme. Kad su on i tuženik kupovali zemljište i kad su gradili hotel su davali u zalog cjelokupnu svoju imovinu jedan i drugi, a što se tiče Punte i kupovine Vodičanke d.d. kazao je da je tuženik u ovom postupku dao svoju imovinu i imovinu svoje obitelji za hipoteku. Njega da je u svim poslovima isplaćivalo Modro more, a li što s tiče podizanja kredita na čije ime je kredit dignut vjerojatno je na ime Modrog mora, a što se tiče hipoteke i misli da je hipoteku dao tuženik Ante i njegova obitelj. Modro more je moralo investirati. Vjerojatno je dignut kredit, a oni su imali obvezu i prema prodavatelju. Kad se firma kupovala onda je bila obveza da se investiraju određena sredstva, odnosno kad se kupovala firma Vodičanka. Kada je dogovoreno što će tko kupiti Olympiu ili Puntu onda su Kević, Ante i Markov su dogovorili i način na koji će se to kupiti. Ante nije bio zaposleni kod Kevića i kod Markova, već je bio vlasnik. Ante, Andrije i Markova su se ponašali kao vlasnici firme, zajedno su donosili odluke za sve bitne stvari, investicije. Kupovina samih terena da je bila 3-4 miliona kuna otprilike. Dok je Kević sa njim kontaktirao, da se nisu nikad posvađali, nije nikad došao i kazao da bi Ante imao prema njemu neku obvezu u isplati novca bilo kakvu Ante je vidio jedan teren u Primoštenu i rekao mu da idu u posao i on da je pristao na taj posao. Teren su kupili 2007. godine. Kupnju terena je financirala banka i oni privatno. Privatno su financirali 50-50 %, a koliko je ona novca dao za zemljište da u to uopće ne ulazi. Svi papiri su Ante, a inače ima drugog dosta posla u svojoj struci i ne može se i s tim baviti,. Njegov uloženi kapital u kupnju zemljišta je od njegovog rada.

22. Svjedok Tihomir Rađa u svom svjedočkom iskazu navodi da o odnosima između tužitelja i tuženika zna da su tužitelj i tuženik bili jako dobri prijatelji i bili su poslovno povezani. Poznato mu je u poslovnom smislu Hotela vodice i da je Mioč bio

član i predsjednik nadzornog odbora, a tužitelj Kević je tada bi ili član ili savjetnik uprave Vodice d.d., To da su bili hoteli Vodice odnosno Vodičanka se tada zvala i društvo se tada transformiralo u društvo vodice i Hotel Olimpija. Mora kazati da van ovih poslova koji su oni poslove imali iz razloga jer se on nije s njima puno družio, samo zna da da je Kević Andrija tužitelj zvao kad je trebalo pomoći Anti Mioču da se zaposli u Primoštenu u hotelima kada mu je prestao radni odnosno u carini, on je tada i dao preporuku ali misli da je Ante dobio posao temeljem svojih uvjeta koje je zadovoljavao za to radno mjesto. Zna da je Ante bio direktor hotela Terapije koji je bio u Crikvenci. Nije nazočio nikakvim radnjama što se tiče bilo kakvih financijskih odnosa, mora kazati da su vjerojatno tužitelj i tuženik bili vezani nekim poslovnim odnosima, ali on da nije bio povezan s tim. Poznato mu je da je Ante gradio neke kuće u Vodicima i Primoštenu, ali njihovi odnosi koji su bili prilikom te gradnje da to ne zna. Mora kazati jednom prilikom tužitelj Kević došao kod njega u Split i da mu je nudio jedno zemljište da kupi jer je povojno pretpostavljajući da on ima novaca, ali onda da je tada Kević kazao da nema novaca i on se malo začudio, a on je na to kazao da je dao ovome onome posudio i među ostalima kada je nabrajao kome je sve dao naveo je i Antu, a koliko mu je posudio nije mu kazao a on s druge strane nije to pitao sve to je bilo otprilike prije 5 godina a to zna jer je tada bila zadnja godina kada je imao brod. Nakon toga što mu je Kević kazao da nije ništa saznao od njega nit tko je kome što dao ni vratio to su njihovi međusobni odnosi i nije ga to zanimalo. Što se tiče njihovi poslovni odnosi i firmi koji su tužitelj i tuženik osnivali o tome nema saznanja.

23. Svjedok Neven Cirkveni u svom svjedočkom iskazu navodi da je prijatelj i sa tužiteljem i tuženikom i poznati su njihovi poslovni odnosi i to već duže razdoblje još od 2002 godine i tako su u dobrim odnosima tako su se tužitelj i tuženik njemu obratili 2002 godine radi kupnje Vodičanke d.d. u postupku privatizacije i tada su ga molili da im ostvari kontakt ministrom gospodarstva Radimirom Čačićem da mu njih dvojica predstave svoj plan rada, taj kontakt između ministra i njih je ostvario i na tom sastanku da su oni bili i to je sve bilo neka 2002 ili 2003 godina ali on na tom sastanku nije nazočan bio jer ih nisam zastupao kao njihov punomoćnik već ih je zastupao jedan drugi kolega . Što se tiče privatizacije zna da nije uspjela, a kako se sjeća nedostatka nekih u postupku tako da je fond koju godinu kasnije raspisao novi natječaj za prodaju, to je bilo u proljeće 2005 godine, na taj natječaj kao nominalni nositelj ponude se javilo TD Joly d.o. o. dalje o učestvovanju tužitelja i tuženika u tom postupku ne može ništa kazati jer je vezan odvjetničkom tajnom jer je u tom postupku sve pravne radnje i pravnu pomoć obavljao isključivo, ono što može kazati je da je ponuda bila prihvaćena kao javni podatak da je nominalni davatelj ponude Joly uspješno otkupio Vodičanku d.d. odnosno ne može kazati da li su ovoj ponudi sudjelovali tužitelj i tuženik. nakon toga nije više imao nikakve veze ni sa Jolijem ni sa tužiteljem ni sa tuženikom. Nakon godinu i po dana u kontaktu s Josipom Stojnovićem i tuženikom Antom je saznao da su oni društvo Vodičanku d.d. podijelili na način da Joly zadrži hotel Olimpiju, a tužitelj i tuženik da su preuzeli tadašnji hotel Punta preko trgovačkog društva za to osnovanog i to tako da su tim trg društvom upravljali preko svojega zajedničko trgovačkog društva kojeg su samo za tu svrhu i osnovali u jednoj poreznoj prekomorskoj oazi tkz. off shore . Nakon nekog duljeg vremena od tuženika je saznao da u upravljanju tim društvom koje je bilo vlasnik hotela društva i tim prekomorskim društvom ima ozbiljnih problema, jer da tužitelj izvlači silne novce , troši novce na lizing i ogromne jahte , te putuje

privatno po svijetu i da on ne zna što će i to mi je sve kazao tuženik Ante. On da mu je na to rekao neka razmisli da se rastanu mirno i Ante je rekao da će tražiti izlaz i da će tražiti 2 milijuna eura. A nakon toga 2006/07 tuženik da mu je kazao da su se dogovorili da se mirno rastanu u tom prekomorskom trgovačkom društvu odnosno sve što je vezano za hotel Punta, ali da nije uspio realizirati obeštećenje od 2 miliona eura nego samo 1 milijune eura. I nakon nekog vremena da mu je Ante potvrdio da je njega tužitelj isplatio da mu je dio polovine iznosa isplatio kao obeštećenje za istupanje iz prekomorskog trgovačkog društva, a drugu polovinu preko ugovora o prodaji udjela dionica koje je u jednom trgovačkom društvu gdje su osnivači bili supruge od tužitelja i tuženika držala supruga od tuženika. I to da mu je isplatio u Švicarskoj da je on miran, ali da nije zadovoljan ali to je sve što zna i više ne može ništa iskazati između tužitelja Andrije i tuženika Ante.

24. Svjedok Tomislav Burić je u svom dopunskom saslušanju navod da ostaje pri svom iskazu kad je naveo da je postojalo društvo MAK. Društvo je imalo 3 člana, osim Magde Lakoš Mioč bila gospođa Markov i tadašnja supruga Kevića gospođa Galešić, misli da se zvala Gordana. One su bile članovi društva. Sve tri da su imale iste udjele po 7.000,00 kn. Kada je on zastupao tužitelja da se radilo o prijenosu udjela i to da je bio udio od gospođe Magde Lakoš Mioč i zato da je ona po ovo ugovoru prenositelj poslovnog udjela u društvu, a stjecatelj Andrija Kević. nema nikakvih saznanja da je istog dana sastavljen još jedan ugovor o prodaji poslovnog udjela u društvu. Što se tiče ugovora o prodaji poslovnog udjela u društvo nema saznanja o tom ugovoru i nakon što je ugovor pokazan svjedoku, svjedok navodi da nije vidio do sada u predmetu i nema nikakvih saznanja o tom ugovoru o prodaji poslovnog udjela u društvu. Nije imao punomoć niti imam saznanja o iznosu od 500.000,00 eura po tom ugovoru jer za takav ugovor nije imao nikakvu punomoć od tužitelja. Specijalna punomoć da je bila samo o prijenosu poslovnog udjela u društvu, a taj prijenos da je bio udio od 7.000,00 kn na ime stjecatelja. Kada je potpisivao ugovor o prijenosu poslovnog udjela pred javnim bilježnikom i vršena je solmizacija misli da je tada sama bila Magda Lakoš Mioč i javni bilježnik koji je sve to protumačio. Misli da je potpisao kao stjecatelj ugovor po posebnoj punomoći jer tada stjecatelj nije bio prisutan u Šibeniku i on nije mogao biti ni kod javnog bilježnika

Temeljem ugovora o prijenosu mijenja se članstvo i društveni ugovor i to se sve treba registrirati i misli da je prijava koju je izradio javni bilježnik za upis u sudski registar, a istu potpisuje član uprave, direktor društva. Toj prijavi se prileži i ugovor o prijenosu poslovnih udjela u društvu koje je potpisao po punomoći Naglasio je da kao stručnjak trgovačkog prava zna da sukladno odredbama Zakona o trgovačkim društvima i to čl. 412. s t.3. je potrebno za prijenos poslovnog udjela je potrebna ugovor o prijenosu poslovnog udjela koji mora biti sastavljen kao privatna isprava koju potvrdi javni bilježnik i oni d su imali takav slučaj. Što se tiče ugovora o prodaji poslovnih udjela nema saznanja da je on reguliran Zakonom o trgovačkim društvima. Stranke da mogu sklapati bilo kakve ugovore da nema nikakvih saznanja o prodaji, o naknadama i nekom ugovoru o daljnjoj prodaji poslovnih udjela. Mora kazati da vrijednost poslovnog udjela ne znači i da taj udio ima vrijednost na tržištu. U vrijeme sklapanja ugovora o

prijenosu poslovnog udjela u društvu, a to je 2007. g promet poslovnih udjela da nije bio oporezovan kao što je to bio slučaj od prodaje nekretnina, vozila i plovila. kod takvih ugovora gdje se u se radile kupoprodaje plovila, vozila i nekretnina znalo se dogoditi da se radilo dva ugovara, jedan koji je prezentant za poreznu, a drugi između stranaka. U to vrijeme nije bilo poreza na promet poslovnih udjela, pa nije bilo ni svrhe sklapanju dva ugovora, ako bi to bila svrha, a on nema spoznaje o tom ugovoru, nije ga potpisivao i ne znam koja je svrha. Po zakonu nije bilo zabranjeno sklapanje ugovora o prodaji poslovnog udjela u društvu, odnosno da se tim ugovorom ugovori naknada za prijenos poslovnog udjela. On da nema nikakvih saznanja da bi tužitelj isplatio tuženika u iznos od milino eura, po bilo kom osnovu. da nije imamo nikakvu punomoć bilo kakvim isplata koje su se događale između tužitelja i tuženika. Poslovnih saznanja između tužitelja i tuženika nema.

24.1. Suviše u svom dopunskom saslušanju je naveo da što se tiče nekih drugih ugovora između tužitelja i tuženika nemam saznanja o sklapanju ikakvih ugovora, a osobno kao punomoćnik nije nikakav ugovor između tih stranaka zaključivao, a što se tiče ugovora koji mu je pokazan koji nema solemnizaciju, za taj ugovor da ne zna, nije ga potpisao, koliko je vidio ugovoru nedostaje forma koja je potrebna po Zakonu o trgovačkim društvima da bi se na temelju takvog navodnog ugovora mogla provesti u sudskom registru registracija prijenosa udjela, a iz njegova poslovnog iskustva zna da ni poslovne banke da bi izvršile nekakvo plaćanje traže da im se predoči original ugovora o raspolaganja poslovnim udjelom koji mora imati propisanu formu sukladno čl. 412 Zakona o trgovačkim društvima. Na poseban upit suda da li je ugovor o prodaji udjela u društvu koji nije solemniziran proizvodi pravne učinke za stranke koje su sklopile takav ugovor, svjedok odgovara da je ugovor (list 155., 156., 157) potpisao na temelju punomoći koja prileže spisu, što se tiče ugovora o prodaji poslovnog udjela u društvu (list 410) spisa može kazati da taj ugovor nije potpisivao u ime tužitelja, ne zna tko ga je potpisao, primjećuje da u ugovoru postoje kao forma potrebna za solemnizaciju crtice na kraju svakog članka ugovora i on je trebao biti solemniziran, ali ne vidim da je. Ako se radi o prodaji sukladno Zakonu o obveznim odnosima obveza je prodavatelja da preda stvar ili pravo kupcu, a forma prijenosa je solemnizacija čega nema u ovom ugovoru. Zašto se u čl. 2 ponavlja obveza prenositelja koja je u čl. 2 solemniziranog ugovora od strane javnog bilježnika svjedok odgovara njemu taj ugovor nije poznat i o njemu nemam saznanja zašto se ponavlja opis udjela kad je on prenesen na temelju solemniziranog ugovora. Na upit da li je svjedoku poznato da su sklopljena dva ugovora jedan o prijenosu poslovanog udjela a drugi o prodaji i to isti dan i da je u drugom ugovoru o prodaji poslovnog udjela osim u čl. 2 navedeni iznos koji je prenositelj već prenio u ranijem ugovoru koji je solemniziran i da li mu je poznato da je u st.2 istog članka spomenutog u jednom i drugom ugovoru a navedeno u ugovoru prodaje poslovnog udjela u društvo navedeno da je naknada za prijenos poslovnog udjela 500. 000,00 eura. Na pitanje da li postoji mogućnost po trgovačkom zakonu da se naknada za prijenos poslovnog udjela isplati 500.000,00 eura na ime nominalne vrijednosti 7000 kn, svjedok odgovara ta bi mogućnost postojala i banka bi to provela ako bi bio sklopljen u formi.

24.2. Na pitanje punomoćnika tuženika ako ugovor nije solemniziran i nije upućen na banku da li je moguće da se takav ugovor provede između stranaka one mogu to i usmeno napraviti, ali to nije u skladu sa zakonom. Na pitanje da li je ugovor o prodaji poslovnog udjela proveden, svjedok odgovara ovaj ugovor je proveden i bilo ga je moguće provesti, jer je izvršena solemnizacije ugovora, a ugovor o prodaji poslovnog udjela obveza prodavatelja je da kupcu prenese pravo ili stvar, da bi ta obveza valjano nastala mora se poštivati forma. Da li je ugovor o prodaji poslovnog udjela realiziran u čl. 2 st. 2 odgovara taj ugovor po meni ne bi mogao biti realiziran jer je ugovor o prijenosu nastao 10.12.2007., a ugovor o prodaji poslovnog udjela je sklopljen 7.12.24. pa taj ugovor uslijed nedostatka forme ne obvezuje na prijenos. Nema saznanja o bilo kakvim isplatama između tužitelja i supruge tuženika Mare Lakoš Mioč na ime prijenosa, jedino ima saznanja po ugovoru o prijenosu koji je solemniziran 10.12.2007. g. U tom ugovoru je zastupao tužitelja temeljem specijalne punomoći koja je ovjerena. Nemam nikakvih saznanja o isplati kojoj bi bio u obvezi tužitelj prema tuženu kao ni o prodaji poslovnih udjela. Moram kazati da uopće nemam saznanja o isplati tužitelja tuženiku na ime poslovne suradnje ili bilo kakve isplate. Nije sudjelovao u isplatama. Specijalna punomoć kojom je meni dao ovlaštenje tužitelj u ovom postupku da ga zastupam kod javnog bilježnika je dana od tužitelja ranije nego što je pristupio kod javnog bilježnika i to 11 brojeva ranije koji je nastao između Magde Lakoš Mioč i Andrije Kević. Inače nakon što mu je pokazan ugovor o prodaji moram kazati da nikakav ugovor o prodaji nije vidio koji ima crtice u naravi teksta da nije solemniziran, jer za to nije potrebno već se sastavlja obični ugovor. Po zanimanju JE odvjetnik, a ima specijalističko priznanje da mi je HOK priznao specijalizaciju trgovačkog prava. U ovom slučaju što se tiče ugovora o prijenosu poslovnih udjela ugovor je sklopljen danom solemnizacije 10.12.2007. a ne kako piše u ugovoru 7.12.07. jer pravne posljedice nastaju od solemnizacije, a ne sklapanja. Što se tiče ugovora o prodaji udjela navodi da se po takvom ugovoru koji nije solemniziran ne može ići na isplatu ni na ovrhu.

24.3. Na pitanje da li je ikada u svojoj praksi vidio situaciju u kojoj se ugovorom konstatira da je isplaćen poslovni udio u vrijednosti od 500. 000,00 eura a da se onda 3 dana nakon tog ugovora potpisuje solemnizira ugovor o prijenosu tog poslovnog udjela svjedok odgovara ja takav ugovor nije nikad vidio jer kad se radi o prodaji nekretnina, poslovnih udjela, obično je to uvijek isti dan se radi simultano isplata i predaja, a prije toga je potrebna forma koji se nosi u banku ako se plaća sa bankovnog računa.

24.4. Na pitanje da li je javni bilježnik rastumačio odredbe gospođi Magdi prije solemnizacije svjedok odgovara po mom sjećanju javni bilježnik je postupao sukladno zakonu, rastumačio odredbe objema strankama i ne sjećam se primjedbi. Misli da mu je tužitelj dao punomoć jer je morao taj dan otputovati, a on je kasnije pristupio kod javnog bilježnika i solemnizirao ugovor.

24.5. Na pitanje tužitelja, a u svrhu razjašnjenja svrha pitanja je što tuženik pokušava osporiti da se radi o zajmu među ostalim pozivajući se na poslovanje i svoju ulogu u MANGO INVESTMENT LTD da li mu je poznata firma MANGO INVESTMENT LTD kao off-shore kompanija, svjedok je odgovorio da mu je poznata kompanija off-shore društvo osnovano u nekoj jurisdikciji nego samo izvan te jurisdikcije i to kod nas nema. Poznato mu je za MANGO INVESTMENT da je osnovano u jurisdikciji Belize, da je imao dionice na donositelja bez registra dionica što je slučaj kod nas dionice ima

onaj koji ima ispravu što je tužitelji imao, čini mu se da je dao naziv firmi po imenima obitelji Marija je jedna kćer, Adrijana druga i Gordana supruga tadašnja i po tome je dat naziv firme. Vlasnik firme je bio onaj koji je imao te isprave jedino sam vidio tužitelja u posjedu tih isprava, a to je bilo davno. Kad sam to vidio vidio sam da je bilo kod tužitelja, a što se kasnije događalo to ne zna. Što se tiče i vlasnika jedno je vlasnik a drugo je direktor. Direktori mogu biti profesionalne osobe odvjetnici, revizori, računovođe iz Belizea ili druge jurisdikcije.

24.6. Na pitanje tužitelja koji bi bio motiv potpisivanja dvaju ugovora ako ne postoje porezi na prijenos udjela u to vrijeme, svjedok odgovara ovakav ugovor odnosno koji se u dvostrukom smislu to ima smisla samo kod prodaja nekretnina jer se plaća porez, a u to vrijeme kod ovakvih ugovora se nije plaćao porez 2007. godine.

24.7. Na pitanje punomoćnika tuženika da li se može temeljem ugovora o prodaji poslovnog udjela u društvu koji nije solemniziran ići s tužbenim zahtjevom svjedok je odgovorio da se tužba se uvijek može podići.

25. Gordana Kević, bivša supruga od tužitelja, u svom iskazu navodi da je upoznata sa zajmom koji je njen suprug tužitelj u ovom postupku Andrija dao tuženiku jer je tada bila sa tužiteljem u braku, i tada da je bila još uvijek u braku sa tužiteljem i to da joj je sve poznato jer je sa suprugom o tome pričala kad bi suprug nekome htio posuditi novce, a to je bilo inače često i zato je sa njom i pričao o tome, jer on bi često ljudima posuđivao novac, i tada da joj je kazao da će Ante posuditi 1.000 000 (1 milijun) eura. Poznato joj i je da je tada suprug išao u Švicarsku sa tuženikom da bi isplatio novce na račun i zna da mu je moj suprug pomogao na banci da otvori račun i na taj način koji je otvorio Ante mu je suprug je prebacio sa svog računa 1.000 000 eura na Antin račun. Misli da namjena toga novca je bila da Ante uloži u projekt kojem moj bivši suprug nije vjerovao, misli da je bio neki hotel, Ante je htio investirati u hotel da bi sagradio hotel u Šibeniku ali njen suprug nije vjerovao u tu investiciju i Ante je sam investirao. Ne zna da li je Ante imao nekakvu dugu namjenu tog novca samo zna da je namjena bila da se gradi hotel u Šibeniku. Između nje i supruga da su riješeni odnosi što se tiče imovine stečene u braku, ali njen bi suprug znao nekada kazati kad mu se potužim da trebam novo auto da joj novce dati kad mu Ante vrati novce. Sjeća da Ante jedno vrijeme nije radio i zna da mu je njen bivši suprug pronalazio posao i radio u hotelu Terapija, primoštenskim hotelima i u hotelu Mango i misli da je njen bivši suprug bio vlasnik. Ta firma nema nikakve veze sa pozajmicom koju je moj suprug dao Anti. Misli da firma Mango nema nikakve veze sa pozajmicom. Pozajmica bila privatna i ne vjerujem da je bila povezana sa bilo kakvim poslovnim odnosima. Što se tiče firme Mak, firmu je osnovao njen bivši suprug, a vlasnici su žena od Ante Markova, Magda Lakoš Mioč i ona. Firma je osnovana iz razloga što je prijatelj od supruga ostao bez posla a on se zove Milan Bujas, sada pokojni da bi njemu pomogli, da bi ga zaposlili u tu firmu. Što se dogodilo sa firmom Mak, mislim da firma nije radila i da je ugašena. Nije joj poznato da li je bilo prodaje poslovnih udjela. Poznato joj je da tuženik Ante radio kao direktor u firmi Mango. Da li je bio prijavljen i primao plaću to ne zna. Koje poslove je Ante obavljao u firmi i inače u svim drugim trgovačkim društvima njenog supruga u kojima je on bio vlasnik to ne zna. Poznato mi je da je bio zaposlen u Terapiji i u hotelima Primošten a koje je poslove obavljao sa suprugom to ne zna. Zna da li je Ante tražio isplatu od njenog bivšeg supruga na ime svih obavljenih poslova unutar trgovačkih društava dok je s njim bio u suradnji. pretpostavlja da je on dobivao plaću dok je bio zaposlen u hotelu Terapija. Zna duže vrijeme da njen bivši suprug spominje

pozajmicu koju je dao Anti i nije joj nikad spominjao da bi mu Ante to vratio na drugi način osim povrata milijun eura u novcu. Zna da je Ante Markov upoznat sa pozajmicom i znam i to da je Ante Markov poticao da pokrene postupak radi povrata pozajmice. Drugo joj nije ništa poznato vezano o priči koja se događala i između njenog supruga i Ante Markova i tuženika vezano za pozajmicu jer nije bila ni osobno prisutna kada su oni o tome pričali. Što se tiče kredita koje je suprug također podigao kod Jadranske banke nemam saznanja da li mu je tko pomogao i sudjelovao te da li je tuženik sudjelovao u tome. Misli da je sve kredite koje je podigao bivši suprug da ih je on i vratio banci. Na pitanje uređujućeg suca da li joj je poznat ugovor o prijenosu poslovnih udjela u društvu sklopljen 2007. između Made Lakoš i Andrije Kevića svjedokinja je navela da joj nije poznat. Poznato joj je da je suprug preuzeo cijelu firmu Mak jer je on sve i financirao prilikom osnivanja firme Mak. Da lije bilo govora o vraćanju pozajmice u tom ugovoru svjedokinja odgovara da ne zna.

Na poseban upit sutkinje da li može prepoznati potpis svoga bivšeg supruga na ugovoru o prodaji poslovnih udjela u društvu sklopljen dana 07.12.2007. između Magde Lakoš Mioč i Andrije Kevića a istim datumom je sklopljen još jedan ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvu između istih osoba koji je solemiziran od strane javnog bilježnika Ljiljanke Malenica iz Šibenika 10.12.2007. a potpisan kod strane prenositelja Magde Lakoš Mioč i stjecatelja Andrije Kevića odnosno njegovog punomoćnik Tomislav Burić, odvjetnik u Šibeniku, svjedokinja odgovara potpis na ugovoru o prodaji poslovnog udjela u društvu koji ugovor je danas na raspravi u originalu predao punomoćnik tuženika, misli da to nije potpis od Andrije Kevića njenog bivšeg supruga, a nadalje što se tiče potpisa na posebnoj punomoćni uz ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvu koji je već ranije dostavljen od punomoćnika tuženika i nalazi se u predmetnom spis na listu 150 spisa svjedokinja odgovara misli da nije.

Na poseban upit da li zna kako joj se bivši suprug potpisuje svjedokinja odgovara da nisu isti potpisi na ugovoru o prodaji poslovnih udjela u društvu i na posebnoj punomoći na predmetnom spisu list br. 158.

Što se tiče odvjetnika Nevena Cirkveni svjedokinja odgovara znam da su bili prijatelji a da li ih je poslovno zastupao to ne zna ali zna da bi kad bi dolazio u hotele Puntu ili Olimpiju da bi dolazio kao prijatelj to joj je poznato. Da li on ima saznanja o pozajmici misli da vjerojatno ima jer su bili dobri. Na poseban upit uređujućeg suca da li joj je poznato da li je njen bivši suprug na ime poslovne suradnje ostao bilo što dužan tuženiku kada je tuženik otišao od tužitelja i napustio suradnju u polovnom smislu, Svjedokinja je navela da misli da je bilo obrnuto te zna da je njen suprug u više navrata pomagao Anti, jer je suprug je imao više novaca nego Ante i misli da Anti ništa nije dužan i misli da mu je pomogao za plaćanje kredita kada je kupio stan u Šibeniku, a zna da ga je čak zaposlio nekoliko puta. Poznato joj je da je Cirkveni bio prijatelj njenog supruga i Ante , a oni da nisu pričali o poslu i da su se samo družili prijateljski i obiteljski, a ne poslovno. Misli da mu njen bivši suprug nije pričao o poslu koji je imao sa tuženikom. Što se tiče samog posla u hotelu Punta misli da Ante nije imao neku posebnu ulogu u preuzimanju hotela od strane bivšeg supruga već neki drugi ljudi su bili u pitanju koji su pregovarali koji su tada bili u hotelu. Ante da nije imao neku posebnu ulogu u poslovnom smislu prilikom kupnje hotela Punata. Na pitanje da li je supruga Magda od tuženika bila zaposlena u hotelu Punta svjedokinja odgovara da je samo viđala suprugu od tuženika Magdu Lakoš i ne može se ničega drugo sjetiti. Na posebno pitanje da li je svjedokinji poznat ugovor o prodaji poslovnih udjela u trgovačkom društvu ista izjavljuje da joj nije poznato, ali joj je poznato da je njen suprug preuzeo firmu Mak jer je on ujedno i dao sredstva za osnivanje te firme. Suprug da joj

je rekao da je on preuzeo firmu Mak jer je on sve financirao kada se firma osnivala. Firma Mak da nije nikad radila i njen bivši suprug je davao pozajmice na račun firme da bi se njegovom prijatelju Bujasu sada pokojnom isplaćivala plaća. Misli da je firma prestala raditi kada se Bujas zaposlio u hotela, a nakon toga je firma ugašena. Na pitanje uređujućeg suca da li je poznato iz priča sa suprugom da li je Anti dana pozajmica na ime poslovne suradnje ili na temelju pozajmice svjedokinja je odgovorila da je njen bivši suprug je Anti posudio novac milijun eura, to je bila posudba, a ne ispalta na temelju poslovne suradnje. Njen je suprug je spominjao i arhitekta koji je sa Antom bio dobar i on je sudjelovao u tom projektu i podržavao je ideju o gradnji hotela u Šibeniku. Misli da se zove Zoran. Na posebno pitanje svjedokinji tko zna za zajam sve osim nje i supruga svjedokinja odgovara da zna ona, njen bivši suprug, njihova djeca, pok. Ante Markov, djeca od pok. Markova ne zna da li znaju, ona da nije sa njima pričala o tome, zna da je njen bivši suprug spominjao tu pozajmicu kad bi razmišljao o nekom projektu da ne može zato što mu između ostalog Ante nije vratio zajam, obzirom da je pozajmicu davao i drugim ljudima i to redovito. Poznato mu je to da ima još onih kojima je supruga dao pozajmicu, ali mu nisu vratili. Na pitanje uređujućeg suca da li je između tužitelja i tuženika ugovoren rok za vraćanje pozajmice svjedokinja je odgovorila da je njen suprug rekao da Anti vjeruje i da će vratiti kad ostvari dobit iz hotela u koji je namjeravao uložiti sredstva. Rokove da nisu striktno ugovorili, jer je u to vrijeme suprug bio dobro u financijskom stanju, odnosno tad je suprug kazao da kad Ante zaradi da će i vratiti novac. Da je sada već više od 15 godina proteklo vrijeme, a dug još nije uvijek vraćen. Na pitanje uređujućeg suca da li je njen bivši suprug pozivao Antu u njoj nazočnosti svjedokinja je odgovorila da nije i da mu se Ante prestao javljati. Na posebno pitanje uređujućeg suca na čije ime je otvoren račun u Švicarskoj da li na ime trgovačkog društva ili na ime tuženika kao fizičke osobe svjedokinja je odgovorila račun je otvoren na ime njenog bivšeg supruga Andrije Kevića. Misli da je njen suprug pomogao Anti u banci u Švicarskoj preko svojih ljudi u banci i misli da je on također otvorio račun na svoje ime kao fizička osoba. Na poseban upit uređujućeg suca da li je tužitelj njen bivši suprug imao ikakve obveze prema tuženiku financijske naravi kada je tuženik prestao surađivati sa njim svjedokinja je odgovorila da njen suprug nije imao nikakvu financijsku obvezu prema tuženiku jer je u to vrijeme bio jako galantan prema svima. Ona da zna kako bi njen suprug funkcionirao prema drugim ljudima kada bi pozajmili od njega nekoliko tisuća eura i on bi odmahnuo rukom da mu to nije bitno, a znao je organizirati putovanje privatnim avionom i plaćati hotel i smještaj i sve, jer je on bio iznimno galantan i novac mu tada nije bio bitan jer je imao novca. Zna da je bilo i takvih situacija kad bi uočio da su djeca ostala bez roditelja da bi dao nalog svojoj tajnici da uplati novac toj djeci da se mogu školovati, jer je tada imao novac. On je čekao tako dugo dok mu Ante vrati jer je situacija bila da je on imao novce i nije mu bilo prioritetno da mu odmah vrati. Na poseban upit uređujućeg suca da li joj je poznato da li je Ante vratio pozajmicu u bilo kojem obliku svjedokinja odgovara da joj to nije poznato i bez obzira što nisu zajedno zadnjih 10 godina da se i dalje čuje sa njim, inače da je bila na fakultetu kao vanjski suradnik i imala je potrebu da joj tužitelj pomaže za plaćanje računa i on bi mi uvijek pomogao ako bi imao ako ne bi imao kazao da čeka da mu vrate ljudi kojima je posudio novac.

25.1. Na pitanje punomoćnika tužitelja koliki je temeljni kapital bio u trgovačkom društvu Mak svjedokinja je odgovorila da misli da je bio 20.000 kuna. Na pitanje tko je uplatio taj temeljni kapital svjedokinja je odgovorila misli da je njen bivši suprug. Osnivačice da su bile ona, Magda Lakoš i Vanja, a novac je dao njen uprug. Na

posebno pitanje kako je tvrtka Mango dobila naziv svjedokinja odgovara po početnim slovima njihove djece i nje. U obitelji smo imali još takvog imena i brod. Na posebno pitanje da li je suprug bivši kazao da je dan zajam sa kamatama ili bez kamata svjedokinja je odgovorila kakve kamate i to je bila prijateljska posudba i kod prijatelja da nema kamata. Na pitanje da li je Mak imao vrijednu imovinu svjedokinja odgovora mislim da Mak nije ništa radio, pa nije imao sredstava.

25.2. Na posebno pitanje punomoćnika tuženika ako je jedina svrha osnivanja društva Mak bila da se pomogne Bujas Milanu, zbog čega su njih tri osnovale društvo Mak, jer je to moglo biti učinjeno i sa jednim osnivačem, svjedokinja odgovora kako je Bujas bio prijatelj od svih trojice, najprije je Ante poznavao Bujasa i Ante Mioč te nakon toga njen suprug to je bila više pomoć njemu kao nezaposlenom i iz tog razloga se osnovala firma. Na posebno pitanje kada se vjenčala sa tužiteljem svjedokinja odgovora mi smo živjeli skupa 16 godina a inače smo se vjenčali 2003., 2004. ili 2005. godine, a 2012. ili 2013. su se razveli.

25.3. Na posebno pitanje punomoćnika tuženika zašto nije firma Mak osnovana na ime muževa, a ne na ime žena svjedokinja odgovora koliko ona zna njih tri su nešto radili imali su svoje pozicije, ona i Vanja su bile slobodne a za Magdu da se ne sjećam. Na daljnje pitanje da li joj je osobno išta neposredno u vođenju poslova u društvu Mak i Mango, svjedokinja odgovora da ne znam na što konkretno misli ona da je sa svojim suprugom često pričala o svim poslovima, a osobno nije sudjelovala u poslovima ali samo kada bi joj bivši suprug kazao da nešto učinim ili potpiše to bi učinila. Na daljnje pitanje koje godine je društvo Mak prestalo raditi kada je Bujas zaposlen u hotelu, svjedokinja odgovora da je to bio one godine kada se Bujas zaposlio u hotelu, a osim toga da nije pravnik i ne zna pravnu terminologiju i ne zna što bi značili pravni termini pa i to kada je rekla kada je društvo prestalo raditi. Na daljnji upit da li je svjedokinji poznato da su tužitelj i tuženik imali neke interese za trgovačko društvo Vodičanka svjedokinja odgovora da ne zna. Na daljnje pitanje kojim sredstvima je tužitelj kupio hotel Punta svjedokinja odgovara da misli da je to kupio kreditnim sredstvima.

25.4. Na pitanje punomoćnika tužitelja da li je svjedokinja sigurna da je tužitelj kreditom kupio hotel Punta svjedokinja odgovara da to ne zna, sjetila sam se da je kupio kuću kreditom.

25.5. Na pitanje punomoćnika tuženika Lane Marinac Škrekais kada i kako je njen bivši suprug preuzeo društvo Mak svjedokinja odgovara kronološki ne zna točno, ali misli da je to u trenutku kada se Bujas zaposlio u hotelu i tad misli da je moj bivši suprug preuzeo Mak. Način na koji je preuzeo je taj da su firmi bile Vanja i Magda a nakon što je preuzeo njih više nije bilo. Na daljnje pitanje da li joj je poznato da je društvo Mak imalo nekretnine u svom vlasništvu svjedokinja odgovara to da ne zna.

25.6. Na pitanje tuženika da svjedok odgovori godinu kada se upoznao sa njom svjedokinja odgovara misli da je to početka 2000-ih godina. Da li joj je poznata funkcija njegova u Vodičanki d.d. svjedokinja odgovora ne sjeća se, zna da je tuženik radio u carini. Na postavljeno pitanje tuženika da li joj je poznato da je on dao tužitelju 20.000 marka za kaparu kuće u Postolarkom koji iznos je njemu tužitelj vratio svjedokinja odgovora da to ne zna. Na pitanje da li joj je poznato da li je odvjetnik Cirkveni radio na podjeli bivše Vodičanke svjedokinja odgovora da ne zna.

26. Svjedok Vanja Markov ud. Ante Markov je u svom svjedočkom iskazu navela da nema nikakvih saznanja o novčanim transakcijama, uplatama, isplatama između tužitelja i tuženika. Zna da je osnovana firma Mak i mislim da je ona bila zajedno sa suprugom od tužitelja Gordana Kević, a za još jednu sudionicu Majdu Lakoš Mioč nema saznanja i nije je upoznala, ne poznaje i ne zna da je ona supruga od tuženika. Zašto je firma osnovana u koju svrhu i što bi joj bila djelatnost to ništa ne zna. Njen suprug Ante Markov nije ništa o tome pričao. Zna da je moj suprug bio prijatelj s tužiteljem Andrijom i više sam ga s njim viđala, ali bio je prijatelj i sa tuženikom, bio je jednom prilikom kod njih kući u Murteru. Inače da nije bila u društvu sa tužiteljem, tuženikom i njihovom suprugom kad bi oni pričali o poslovnim odnosima i iz tog razloga o tome nema saznanja. Suprug joj nikad nije pričao o poslovnim odnosima i zašto bi se on družio sa tužiteljem i tuženikom. Dok mu je suprug bio živ da nije nikad čula da bi nešto se događalo ili da bi se radila neka pozajmica, o tome nemam nikakva saznanja. Supruga da nije nikad pitala zašto je osnovana i koja je svrha firme Mak, a niti joj je suprug o tome bilo što pričao. Tko je uplatio osnivački polog za osnivanje firme to ne znam. O poslovnim odnosima nemam nikakvih saznanja između tužitelja i tuženika.

27. Svjedok Ivan Markov sin pok. Ante je u svom iskazu naveo da o poslovnim odnosima oca Ante sa tužiteljem Andrijom Kević i Antom Mioč nemam nikakvih saznanja jer njegov otac nije nikad razgovarao o tim odnosima u obitelji pa da bi on to znao niti njemu osobno. Poznato mu je da je majka bila direktor jedne firme Mak, a tko je još bio s njom u toj firmi to mu nije poznato. Ona je samo potpisivala što bi joj otac donio i majka se nije ništa interesirala što potpisuje i što joj otac donosi, a otac nije ni pričao o čemu se radi. Majka da nije dobivala prihode iz te firme koliko ja zna. Otac da je sve poslove, kontakte držao za sebe, njemu bi dao financijski što mi treba i to je to. Poznato mu je da se moj otac družio sa tužiteljem Andrijom a ne znam tko je tuženik Ante Mioč. Majka da nije dobila isplatu na ime poslovnog udjela iz firme Mak.

28. Svjedok Ana Holjar je u svom iskazu navela da zna da su tužitelj i tuženi bili u poslovnim odnosima, a da su bili i dobri prijatelji, imali su trgovačka društva misli da je bio Mak i još jedno trgovačko društvo koje je imalo u vlasništvo depandanse ispred hotela Punta, ne može se točno sjetiti naziva, zna da su jedne firme bile vlasnice supruge tužitelja i tuženika, one su bile formalni vlasnici jer su stvarni vlasnici bili tužitelji i tuženik i još jedan partner kojeg se imena ne sjećam, nije imala s njim direktan kontakt, inače sa tužiteljem i tuženikom sam imala direktne kontakte. Bila je upoznata s poslovima koje je tužitelj imao s tuženikom. Nikakvu punomoć od tužitelja da nije imala kao fizičke osobe, ali mora kazati da je tuženik Ante Mioč kontaktirao i pitao za pravne savjete vezano za zajedničko poslovanje njega i tužitelja. Mora kazati da osim tog poslovnog dijela misli da je prije 2003 i 2004 i 2005 sudjelovala i u njihovim privatnim druženjima zajedno sa suprugama i oni su cijelo vrijeme nastupali kao poslovni partneri. Bila je upoznata da su tužitelj i tuženi zajedno kroz svoja trgovačka društva kupovali hotel Puntu i depandanse. Po onome što je ona imala saznanja oni su jednako sudjelovali u tom poslu poslovnom pothvatu. Ono što zna i to mora kazati kad su se kupovale nekretnine budući da je kao odvjetnica od Ante Mioč sudjelovala u revidiranju ugovora o kupoprodaji, zna, a budući su se nekretnine kupile putem kredita da je gospodin Mioč zalagao i opterećivao svoju obiteljsku imovinu kao jamstvo vraćanja kredita tih trgovačkih društava. Ne zna tko je kao potpisnik bio ugovora o kupoprodaji kao kupac, misli da je to bio direktor firme, misli da su to bili neke treće osobe koje su tužitelj i tuženi imenovali da bi sudjelovali u tom pravnom poslu. Sjećam

se da je kupnja nekretnina bila 2002, 2003, 2004 sjećam se i zna da joj se 2006 g. gospodin Mioč osobno javio da želi svoj posao sa gospodinom Kević prekinuti, završiti, nije bio zadovoljan načinom kako se firme vode, kako se troši novac, i on je krenuo u pregovore sa gospodinom Kević da bi ga isplatio za njegove udjele i sudjelovanje u poslovnim pothvatima u trgovačkim društvima. Ono što se mogu sjetiti je to da je gospodin Mioč tražio daleko više od onog što mu je Kević isplatio, a kako znam što mu je isplatio mogu kazati da se sjećam da je gospodin Mioč kad se razilazio od Kevića njoj rekao da će na kraju pristati da mu se isplati 1. 000 000,00 eura na ime prijenosa udjela i izlaza iz tog poslovnog poduhvata i tada je tražio od nje nekakve ugovore poslovnog udjela o prijenosu i prodaji poslovnog udjela u trgovačkom društvu Mak. Gospodin Mioč je pitao da li se može odvojeno sačiniti ugovor o prijenosu poslovnog udjela i ugovor o prodaji o kojem se definira naknada za prodaju tog istog udjela, s tim napominjem da je tada taj ugovor sastavio netko drugi i da sam ja tada dala savjet da je uredu i da to stranke vrlo često rade. To rade jer ugovor o prijenosu udjela mora biti solemniziran i imati formu javnobilježničkog akta kako bi se mogao provesti u registru, a ugovor o isplati naknade kao takav ne mora biti jer je upis stečenog poslovnog udjela u sudski registar ako se ugovara bezuvjetno neovisan o tome je li i kolika naknada za prenesene udjele isplaćena. Stranke vrlo često dostavljaju u trgovački sud u sudski registar ugovore koje sadrže formu koja se odnosi na veličinu prijenosu udjela i članstvo društva, a svoje druge odnose koje se tiče isplate naknade uređuju zasebnim ispravama koje ne dostavljaju u sudski registar. Ovakva moja tumačenja rješavanja poslovnih odnosa vezano za promjenu članstva u trgovačkim društvima su iz razloga što sam ja specijalist trgovačkog prava i imam zvanje doktora pravne znanosti iz trgovačkog prava i prava društava, a samostalnim odvjetništvom se bavim već 20 godina u ovom području. Poznato mi je da su se tužitelji i tuženi dogovorili da će gospodin Mioč izaći iz svih trgovačkih društava koje su imali zajedno, a za uzvrat toga da će mu gospin Kević i da mu je isplatio 1. 000 000,00 eura, odnosno ta činjenica isplate mi je poznata, a to mi je prenio gospodin Mioč. Ja sam gledala taj ugovor o prodaji udjela i o naknadi i jedan dio te naknade je bio u tom ugovoru o prodaji poslovnih udjela. Mislim da je ugovor o prodaji i naknadi bio manji iznos, misli da je to bilo 500. 000,00 eura, a ne cijeli iznos, a zašto nije naveden cijeli iznos ne zna. Pitanje mi je postavio gospodin Mioč da taj ugovor o naknadi bude izdvojen i da ne ide na solemnizaciju. Poznato joj je za drugi dio ispate od 500 000 eura da je tuženi istupio iz neke druge firme offshore i da je na temelju tog istupa tužitelja isplatio tuženiku 500.000,00 eura. U Republici Hrvatskoj se za prijenos poslovnih udjela ne plaća nikakav porez, što se tiče naknade ne plaća se porez osim ako su udjeli u trgovačkom društvu preneseni u roku od 2 godine od dana kad su stečeni za iznos naknade veći od one za koje su stečeni. Po njenim saznanjima tužitelj i tuženi su se dogovorili da će se razići iz svojih poslovnih odnosa, budući da su njihove supruge i supruga treće osobe bili formalni vlasnici trgovačkog društva sa sjedištem u Šibeniku MAK sasvim je zakonito i pravno prihvatljivo da su sačinili i pristali na sklapanje ugovora o prijenosu udjela kojim je gospođa Mioč supruga tuženika prenijela svoj udio u firmi Mak na tužitelja i na ime tog prenesenog udjela ugovorena je naknada u zasebnom ugovoru koji je jednako pravno valjan jer stranke svoje financijske odnose ili nekakve druge uvjete koji se tiču vrijednosti udjela mogu urediti zasebnim ugovorom, sporazumom i sl. što stranke često i čine, što zna iz svoje odvjetničke prakse.

Što se tiče ostalog iznosa 500.000,00 eura koje je tužitelj isplatio tuženiku nemam saznanja da li je tu pisan ugovor o prijenosu, isplati tog dijela, zna da su tim drugom dijelu isplate rješavali odnose u offshore tvrtci koja nije imala sjedište u RH pa se na nju ne može primijeniti hrvatsko pravo. Naknada je bila u banci u Švicarskoj, i

ona da je osobno išla s tuženikom u Švicarku kad se radila isplata i zna da je to bila isplata naknade za preneseni udjel trgovačkog društva iz firme Mak. Nije nikad čula da bi to bio pozajmljeni novac od gospodina Kević. Imam saznanja da su tužitelj i tuženi poslovali zajedno pravno financijski ulagali u poslovne objekte, a koliki je dio financijski od tužitelja, a koji od tuženika, to ne zna detaljno, na upit zašto je isplaćena naknada tuženiku kazala je da su trgovačka društva imala vrijednu imovinu, trgovačka društva su vraćala kredit kojim kreditom su kupljene nekretnine nemam saznanja koje je trgovačko društvo vraćalo kredit kojim kreditom su se kupovale nekretnine. koji su konkretno poslovi od strane tuženika u trgovačkim društvima zna da je gospodin Mioč odlazio s Kevićem na razne poslovne sastanke, kojima je bila i nazočna, ali ne svim dogovorima, zna da su zajedno nastupali u tim poslovnim odnosima, koji konkretno poslovi su se odnosili na tuženika poznato mi je da je tužitelj s tuženikom bio u zajednici dok su pregovarali o poslovnim pothvatima, oni su tada bili ravnopravni i zajedno odlučivali o svim poslovnim pothvatima, a to su financirala trgovačka društva, zna što sam naprijed i kazala da je gospodin Mioč na ime podizanja kredita dao u zalog svoje osobne nekretnine da bi se krediti podigli. Ne bih mogla kazati da bi se cijeli posao oko prijenosa i naknade po ugovorima kad bi joj se pokazali ugovori da se radi upravo o tim u ugovorima, jer je prošlo mnogo godina ali zna da je gospodin Mioč pitao na koji način riješiti tu situaciju isplate tužitelja prema njemu i da bi on izašao iz svih poslovnih udjela i svih poslova unutar trgovačkih društava koji su zajednički radili. Moram kazati da je tuženik nazvao vezano uz razrješenje poslovnih udjela, jer mu je predloženo od strane tužitelja da to budu dva odvojena ugovora, to ga je mučilo i iz tog razloga je nazvao odnosno konzultirao je da li je to uredu obzirom da se ona bavim isključivo trgovačkim pravom i trgovačkim društvima.

28.1. Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja da li ste bili opunomoćeni od trgovačkog društva Mak za bilo kakav posao svjedokinja je odgovorila stvarno ne zna da li je imala punomoć.

28.2. Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja da li je ikad davala pravne savjete trgovačkom društvu Mak odgovara trgovačkom društvu se ne može davati pravni savjet nego ovlaštenoj osobi trgovačkog društva ne zna da li imam bilo kakvu punomoć u odnosu na trgovačko društvo Mak, ali je nazvao tuženik u ovom postupku koji je bio stvarni suvlasnik tog trgovačkog društva za savjet i vezano za prijenos udjela.

28.3. Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja tko ju je angažirao za revidiranje ugovora koje je navela u svom iskazu o kupnji nekretnina od strane trgovačkog društva Mak, svjedokinja odgovara da je ovlastio tuženik koji je bio stvarni vlasnik toga i drugih trgovačkih društava koje su nekretnine kupovale i obavljale poslovne poduhvate.

28.4. Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja za tri trgovačka društva koja ste spomenuli u svom iskazu da li vam je poznato da su iz zajedničkih poslovanja tužitelja i tuženika Mak, Modro more i offshore tvrtka možete li reći koje su bile funkcije gospodina Mioč u ta tri trgovačka društva, svjedokinja odgovara gospodin Mioč je bio član društva i ravnopravni partner, a čini joj se da je bio i direktor offshore tvrtke.

28.5. Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja što se tiče ugovora o naknadi i prijenosu da li je rekla tuženiku da je zaštićen da li je to uredu svjedokinja odgovara ona mu kazala da je to uredu. Imam informacije osim toga bila sam sa gospodinom Mioč

kad mu je gospodin Kević isplatio iznos naknade 1. 000 000,00 eura. Da li je to bilo prije ili poslije angažmana to je bilo u to vrijeme, ali se ne može sjetiti točnog datuma i godine.

28.6. Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja da li je svjedok vidjela u svojoj praksi, da li je uobičajeno u situacijama kada stranke sklapaju ugovore o visini vrijednosti poslovnih udjela da se u ugovorima o prijenosu poslovnog udjela navodi cijena tog ugovora ili u situacijama kad se sklapaju ti ugovori se u osnovnom ugovoru o prijenosu ne navodi cijena poslovnog udjela, ovo je pitanje vrlo općenito i ne može se dati odgovor da ili ne, poslovni udio ima nominalnu vrijednost temeljem koje je isti upisan u knjigu poslovnih udjela i kao takav se vodi u sudskom registru nadležnog suda temeljem posljednjeg dostavljenog dopisa odnosno potvrde članova društva. Nominalni iznos poslovnog udjela ne mora odgovarati njegovoj tržišnoj vrijednosti odnosno vrijednosti koja punomoćnica postavlja u pitanju. Član društva koji prenosi svoj poslovni udio prenosi ga u onom nominalnom iznosu u kojem je isti kao takav upisan u knjigu poslovnih udjela u ugovoru o prijenosu udjela navodi se nominalni iznos poslovnog udjela te se u takvom ugovoru navodi prenosi li se udio sa ili bez naknade, odnosno prenosi se bezuvjetno. Cijena odnosno naknada odnosno vrijednost poslovnog udjela za koji netko prenosi nominalni poslovni udio se može ali ne mora navesti u ugovoru o prijenosu poslovnog udjela ako član društva koji taj udio prenosi takav prijenos i upis novog člana dozvoljava bez navođenja naknade. Nekad da nekad ne, stranke ugovaraju naknadu za prijenos udjela, ali u njenom odvjetničkom iskustvu, ako se radi o isplatama većih naknada, rješenju ili uređenju nekih drugih odnosa, ugovaranju uvjeta i sl. stranke vrlo često u zasebnom ugovoru, sporazumu ili nekoj drugoj ispravi ugovaraju naknadu uvjete i sl.

28.7. Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja da li se takvi ugovori i sporazum sklapaju istovremeno ili jedan prije drugog i ako jedan prije drugog koji prije, svjedok odgovara nema univerzalnog odgovora, kako se stranke dogovore, u konkretnom slučaju je napravljeno istovremeno, a kad su potpisali solemnizaciju sačinili ona to ne znam. Što se tiče društva offshore nije imala saznanja o tom društvu ne znam gdje je bilo registrirano, ali zna da su tužitelj i tuženi zajedno bili u tom društvu.

28.8. Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja da li zna na koji način se dokazuje vlasništvo offshore društva, svjedokinja odgovara valjanom ispravom kojom se dokazuje vlasništvo, izvatkom iz nadležnog registra, izvadak iz knjige vlasništva o dionicama, udjelima. A u situacijama kad nema registar dionica za offshore tvrtku svjedok odgovara uvijek se nekim izvatkom dokazuje vlasništvo.

28.9. Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja da li je istovremeno dogovoren izlazak iz društva Mak i offshore društva zna da su se tužitelj i tuženi dogovorili da tuženi izađe iz svih trgovačkih društava. Da li joj je poznato nakon što je primio novac od tužitelja da li je tuženik izašao iz trgovačkih društava, odgovara da prestali su zajedno poslovati.

Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja da li joj je poznata još neka vrijednija imovina firme Mak, Modro more i offshore svjedokinja odgovara imali su nekretnine u Vodicama, okolici Šibenika, a primarno je bio hotel Punta i depandanse.

Što se tiče pregovora na kojima je bila prisutna ona da je bila prisutna kad su zajedno nastupali ne zna s kojom firmom kad se kupovao hotel u Beogradu, kad su počeli pregovori osobno je bila prisutna, da li je posao realiziran, ne zna a to je bila 2005 ili 2006 godina, za te pregovore u Beogradu ne zna tko je angažirao i tko joj je dao punomoć, išli su zajedno ona i tužitelj i tuženi bilo je tu još drugih osoba, nismo bili sami, a tema je bila kupnja hotela, a da li je zaista kupljen ne zna.

Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja od čega su ostvarivani prihodi Mak , Modro more i offshore tvrtka od čega su ostvarivali prihode, svjedok odgovara od imovine koje su imali u vlasništvu. Mislim ako je u pitanju hotel to je pružanje turističkih usluga. Osim Punte i depandansa ne zna koji bi bili daljnjih izvori prihoda to nije bio njen dio kontakata.

Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja u kojoj banci u Švicarskoj je bila s Miočem, ne zna kako se zove banka. Da li je tada bila prisutna Majda Lakoš Mioč ne sjećam se.

Na postavljeno pitanje punomoćnika tuženika da li je bila s još nekim od stranaka u Švicarskoj, svjedokinja odgovara da ne. Ugovor o prijenosu je potrebno da bude naveden iznos temeljnog kapitala i nominalne vrijednosti poslovnih udjela koji odgovaraju visini temeljnog kapitala, a naknada ne mora biti sastavni dio tog ugovora, to ovisi o volji stranaka.

Na postavljeno pitanje punomoćnika tuženika što je obavljao u trgovačkim društvima tužitelj, svjedokinja kaže da su zajedno sudjelovali i ugovarali poslove.

Na pitanje tužitelja od kad poznaje Mioča odgovara da ga poznaje od 2001 godine. Na pitanje tužitelja da li ga je upoznala u odvjetničkom uredu Alena Boškovića gdje sam radila kao vježbenik i tamo sam ga upoznala. U kom svojstvu i poslom je dolazio tada kod nje svjedokinja odgovara u kojem svojstvu je dolazio u odvjetnički ured Alena Boškovića ne bih sad o tome, vezana sam odvjetničkom tajnom, jer se ne tiče ovog predmeta. Što se tiče osobnog odnosa odgovara ja sam dan danas u vrlo dobrim obiteljskim odnosima sa tuženikom, njegovom suprugom i djecom kao i on s mojom.

Na pitanje tužitelja da li se on sa tuženikom razišao prije kupnje hotela Jugoslavija, odgovara pretpostavljam da da jer poslije više nisam bila s njima u pregovorima, nemam saznanja tko je bio kupac.

29.Svjedok Josip Stojanović, je u svom svjedočkom iskazu naveo da ima saznanja da su tužitelj i tuženi bili u poslovnim odnosima i to još od vremena kada je on kupio Vodičanku d.d.2005. godine i tada kada je on kupio Vodičanku d.d. da su bili u društvu na jednom ručku u Zagrebu on, tužitelj i tuženik, a tada na ručku je i bila njegova svastika Senka Ramljak. Nakon tog ručka nema saznanja u kakvim su poslovnim odnosima nadalje bili tužitelj i tuženi, ali jednom prilikom nakon što sam ja Andriji prodavao Puntu bili smo u kontaktu, ali ne zna u kakvom je on odnosu bio s tuženikom. Inače nije znao ništa niti o tome kako su tužitelj i tuženik riješili svoje poslovne odnose već da mu je Andrija nedavno kazao na njegov upit što ga je stavio za svjedoka, on da mu je tada rekao da mu je Ante dužan milijun eura, a inače za taj zajam da nije znao. od ranije da nije znao ništa o tome. Od njega da je Andrija kupio Puntu i napravili su podjelu Vodičanke d.d., Olympia Vodice je pripalo 68% udjela, a

Hoteli Vodice 32%. Misli 2006. kada je Andrija u podjeli Vodičanke d.d., da je platio 5 milijuna eura za hotel Puntu. Odvj. Klaudio Kapeli da je vodio sve poslove što se tiče kupnje i prodaje hotela i sklapanja drugih ugovora. Odvjetnik Klaudio Kapeli da je radio sve može točno kazat, i u koje vrijeme je to radio. Poznato mu je da je osim Ante Kevića i tuženika u poslovnim odnosima bio i Ante Markov, sad pokojni, a kako su oni poslovali, nemam saznanja. Tuženik u ovom postupku nije za njega ništa radio niti su surađivali, a što je on radio za tužitelja to ne zna. Kao svjedok bih mogao u predmetni spis dostaviti kompletnu dokumentaciju što se tiče kupnje i podjele Vodičanke d.d., a kupnje hotela Punta. Kao svjedok će dostaviti tu dokumentaciju neposredno u predmetni spis da se točno vidi tijek podjele i kupnje Vodičanke d.d.

Na postavljeno pitanje uređujućeg suca koje poslove je tuženik u ovom postupku obavljao Ante u vrijeme podjele Vodičanke d.d., svjedok odgovara: Ante tuženik nije sudjelovao u poslovima kad je bila podjela Vodičanke d.d., ali nakon podjele hotel Punta kao sastavni dio Vodičanke d.d. je prodan firmi, ali Andriji. Andrija je bio tada direktor firme Hoteli Vodice d.d, a što se tiče firme Modro more, zna da je postojala ali što se događalo s tom firmom, sve će se vidjeti iz dokumentacije koju će dostaviti sudu. Istaknuo je da nema nikakvih saznanja šta se tiče poslovnih odnosa između tužitelja i tuženika, jedino što je naprijed kazao zna da su bili zajedno. Ima saznanja o tome da su tužitelj i tuženi bili prijatelji, a u kakvim su bili poslovnim odnosima kao partneri, ne zna, a samo zna da su tužitelj, tuženik i sad pok. Ante Markov radili skupa. Što su radili i kakvi su daljnji njihovi poslovi bili, to ne zna.

Na postavljeno pitanje punomoćnika tužitelja s kime je vršio pregovore oko kupnje hotela Punte, svjedok je naveo da je razgovore vršio samo sa tužiteljem Andrijom Kević.

Na daljnje pitanje pun. tužitelja da li je tuženi sudjelovao u pregovorima oko kupnje hotela Punte, cijene i sastavljanju ugovora, svjedok odgovara ne.

Na postavljeno pitanje tuženika da li je svjedok čuo u Jadranskoj banci o poslovnim odnosima između njega i tužitelja, tužitelj odgovara da nije čuo u Jadranskoj banci, a inače da su svi znali da su njih troje partneri – tužitelj, tuženik i Ante Markov.

30. Po provedenom dokaznom postupku saslušanjem svjedoka sud je utvrdio da su svi svjedoci znali za poslovni odnos između tužitelja i tuženika nitko od svjedoka nije znao što je bio dogovor između tužitelja i tuženika nakon što su se isti prekinuli poslovni odnos, već je to samo znao sad pok. Ante Markov koji je bio njihov poslovni partner, jer je isti je bio snjima kad su se tužitelja i tuženik dogovarali oko isplate poslovnog udjela tuženiku radi istupa istog iz društva.

31. U odnosu na izvedeni dokaz saslušanjem naprijed navedenih svjedoka i dane izjave Zorana Šekarić ovaj sud je njihove iskaze ocijenio na način :

- da iskazu Svjedokinje Gordana Kević supruzi tužitelja sud nije mogao vjerovati, jer ista ima interes da njen sad bivši suprug uspije u ovom postupku .

-da svjedok Josip Stojanović je u svom iskazu naveo da mu je poznato da su tužitelj i tuženi bili prijatelji, a snjima i sad pok Ante Markov a u kakvom su poslovnom odnosu bili to mu nije bilo poznato, a što se tiče kupnje hotela Punta tužitelj da je bio direktor firme Hoteli Vodice d. d. i on je kupio hotel Puntu i da je samo sa Andrijom Kević razgovarao o kupnji hotela. Dakle, ovaj svjedok prema svom iskazu nema saznanja o novčanim isplatama između tužitelja i tuženika kao ni svjedoci Vanja

Markov ud Ante i svjedok Ivan Markov sin pok Ante iako je sad pok Ante bio poslovno vezan sa tužiteljem i tuženikom i bili su prijatelji.

-da je svjedok Tomislav Burić je u svom svjedočkom iskazu također naveo da mu nije poznat poslovni odnos između tužitelja i tuženika, iako je potpisao kao punomoćnik tužitelja ugovor o prijenosu poslovnog udjela kad je ugovor solemniziran kod javnog bilježnika Ljiljanke Malenice dana 10. prosinca 2027. godine, a kao specijalista trgovačkog prava je naveo da je i ugovor o prodaji poslovnih udjela sastavljan dana 7. prosinca 2007. godine trebao imati formu , a što se tiče firme MANGO INVESTMEN kao off-shore kompanija, isti je naveo da mu je poznato da je društvo osnovano u jurisdikciji Belize, da je imao dionice na donositelja bez registra dionica što je slučaj kod nas da dionicu ima onaj koji ima ispravu , a što da je tužitelj imao, te da je vlasnik firme onaj tko je imao ispravu i jedino da je vidio tužitelja u posjedu tih isprava, a to da je bilo davno , što se kasnije događalo da ne zna, a što se tiče vlasnika jedno je vlasnik , a drugo je direktor .

Dakle, ovaj svjedok sudu nije dao pojedinosti u svom iskazu što se tiče dogovora tužitelja i tuženika, već je isti kao stručnjak trgovačkog prav tumačio odredbe prijenosa poslovnih udjela , te je isti sudu kazao po onom što on zna da je vidio isprave na ime tužitelja , a što bi značilo da je isti vlasnik firme MANGO INDOSAMENT koja je dobila i naziv po članovima njegove obitelji koje navode je sud cijenio kao istinite .

- da je svjedoku tuženika Ivici Šimac sud nije mogao poklonio vjeru , jer sve što je isti znao o poslovnim odnosima i predmetu spora ima saznanja po priči tuženika, a što se tiče svjedoka Zoran Popović sud istom također nije mogao vjerovati jer je isti poslovni partner tuženika i imaju dvije firme koje se bave turizmom Sika d. o. o. i Riva Sunce d. o. o. , a isti je u svom iskazu naveo da što se tiče poslovnog udjela i govornih odnosa i prodaji udjela da nema direktnih saznanja , ali zna da su se te stvari događale između tužitelja i tuženika i da su potpisali dva ugovora , a što je u ugovorima sadržano da ne može reći.

-da je Svjedok Tihomir Rađa je u odnosu na poslovni odnos između tužitelja i tuženika naveo da nema saznanja, dok je svjedok Neven Cirkveni u svom iskazu naveo da mu je Ante rekao da se želi rastati od tužitelja i da je tražio dva miliona , a tužitelj da mu je isplatio jedan milion eura pola miliona na ime kao obeštećenje za istupanje iz prekomorskih TD, a pola miliona preko ugovora o prodaji udjela dionica koje je u jednom TD gdje su bile osnivači supruga od tužitelja i tuženika držala supruga od tuženika koji svjedok nema neposrednih saznanja , već po kazivanju tuženika , pa mu ovaj sud ne može pokloniti vjeru.

-da je svjedokinji Ana Holjar je ovaj sud vjerovao u odnosu na isplatu iznosa od 500,000,00 € obzirom da je sita bila prisutna sa tuženikom u Švicerskoj kad se isplata izvršena od strane tužitelja , a ista je davala i savijete što se tiče ugovora o prijenosu poslovnih udjela i prodaji poslovnog udjela društva MAK d. o. o. , dok u odnosu na preostali iznos od 500.000.00 € ista nije imala saznanja o tome da li postoji pismeni ugovor o prijenosu poslovnih udjela i upravljačkih funkcija.

- da je pregledom izjave dane od strane Zorana Šekarić ovaj sud utvrdio da je isti u svojoj izjavi naveo da mu je tužitelj kazao da je sa tuženikom riješio odnose da mu je isplatio milion eura da bi tuženik Mioč izašao iz posla što nije sporno u ovom postupku.

32. Tužitelj Andrija Kević u svom stranačkom iskazu je naveo da je u vrijeme kad je napravio pozajmicu tuženiku bio u jako dobrim odnosima sa tuženikom. Bili su dobri prijatelji i kako je imao kapital na švicarskoj banci u iznosu od milion eura, a od toga i puno više, a tuženik mu se javio sa financijskim problemima i da ima jednu veću investiciju da je tuženiku želio pomoći i njih dva da su se dogovorili na koji način da mu pomogne. Otišli su u Švicarsku zajedno, kako su financijska sredstva na njegovom računu u Švicarskoj osobno da je dao nalog švicarskoj banci da se milion eura prebaci na račun tuženika, a koji račun je tuženik otvorio u istoj banci, odnosno da mu je on otvorio račun i na taj račun da je dao nalog da se milion eura prebaci tuženiku. On i tuženik nisu sačinili nikakav ugovor o pozajmici u pismenom obliku, ali su se usmeno dogovorili i bilo im je jasno, bar njemu da je to jedini način koji ne zahtjeva da činimo bilo kakve pismene forme ugovore itd., već da ih obvezuje kako njega tako i tuženika samo to što je on sa svog računa prebacio milion eura na račun koji je otvoren na ime tuženika. Da je on podignuo pozajmicu od milion eura od banke sa svog računa i direktno dao u ruke tuženiku onda bi za to trebala forma ugovora o zajmu. Međutim, ovaj način koji smo mi učinili da je on sa svog računa dao nalog da se isplati na otvoreni račun tuženika ne zahtjeva nikakvu formu i to je bio razloga koji su se on i tuženik suglasno dogovorili kako da on njemu iznos od milion eura da. To je bilo u vrijeme kako je to i navodio tuženi od 29. lipnja 2007. do 31. srpnja 2007. godine a postoje dokazi o prenošenju sredstava sa njegovog računa na tuženikov u predmetnom spisu uz tužbu od strane banke. On da se sa tuženikom dogovorio o vremenu vraćanja pozajmljenog novca po završetku investicije, a mora kazati da je novac pozajmio tuženiku iz razloga što je tuženik u to vrijeme kupovao zgradu od bivše Revije i onda je on renovirao u hotel i neke nekretnine u Primoštenu, a koliko zna u Primoštenu su izgrađene kuće koje služe u funkciji apartmana odnosno za iznajmljivanje turistima. On zna da su novci uloženi u gradnju hotela i kuća, a oni su samo okvirno dogovorili vraćanja zajma u vrijeme kada se dovrše radovi i započne sa radom. Na pozajmicu u vrijeme kada sam mu dao novac nismo ugovorili nikakvu kamatu. Što se tiče ugovora o prodaji poslovnog udjela u društvo koji je sklopljen dana 07. prosinca 2007. godine (list 75 i 76) spisa koji mu je pokazao sudac kazao je da je taj ugovor falsifikat i da taj ugovor nema nikakvu važnost, a sve obzirom da taj ugovor nije solemniziran, nije uveden u registar trgovačkog suda i on nema nikakvu funkciju između njega i Majde Lakoš Mioč kao prenositeljice udjela, kako je to navedeno ugovoru. Obzirom da taj ugovor nije solemniziran on nema nikakvu važnost između njega i supruge tuženika. Kazao je da potpis na ugovoru (list 75 i 76) nije njegov potpis već je to krivotvoreni potpis i za takav ugovor nema saznanja, a što se tiče drugog ugovora o prijenosu poslovnog udjela u društvo koji se nalazi na (listu 77 i 78) kao i potvrde solemnizacije privatne isprave koju je ovjerio javni bilježnik Ljiljanka Malenica broj OV-14487/07 dana 10. prosinca 2007. godine kazao da je taj ugovor potpisan po njegovu punomoćniku mr.sc. Tomislavu Burić odvjetniku iz Šibenika, jer ga je opunomoćio. Taj ugovor ima funkciju ugovara o prijenosu udjela koji je ugovor i sklopljen kao takav ugovor između Magde Lakoš Mioč i njegovog odvjetnika, odnosno njega po mom punomoćnici Tomislavu Burić. Ovaj ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvo između njega i

supruga o tuženika je značio samo da se on služi trgovačkim društvom Mak koja firma je bila već u funkciji i ona je kao član društva Majda Lakoš Mioč prenijela jedan poslovni udio u društvo nominalne vrijednosti 7.000,00 kn i on je tada s tim postao dijelom vlasnik, odnosno postao je vlasnik društva Mak, a ranije je također bio u vlasničkoj strukturi društva Mak samo što je dobio još jedan dio, povećao je vlasništvo. Taj ugovor o prijenosu poslovnog udjela nije značio nikakav odnos između njega i tuženika koji bi bio da bi se vratio zajam koji je dao tuženiku i u tom ugovoru nije ništa ni spomenuto u tu svrhu da bi taj ugovor nastao. On je na taj način koristio trgovačko društvo Mak u određenim poslovnim odnosima i za to je bila i namjena prijenosa poslovnog udjela u društvu po tom ugovoru, a ne da bi se na taj način meni vratio zajam od milion eura. sa tuženikom nikad više nije bio u nikakvim poslovnim odnosima, ni u kupnji nekretnina ni u bilo kakvoj investiciji koja bi značila da bi tuženik na taj način vratio pozajmicu od milion eura. kupio sam sa svojim sredstvima kupio nekretnine u Podsolarskom, a što se tiče nekretnina koje su kupljenje u K.O. Zaton Srma tu da nije ništa kupovao sa tuženikom, niti sudjelovao u bilo kakvoj investiciji ili kupnji. Kupnja nekretnina U Srmi Zaton nije dozvolio da Mak da uknjiži jer je smatrao da ta nekretnina nije na zakonit način stečena. Što se tiče samog sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenos vlasništva koji je također u predmetnom spisu između predlagatelja osiguranja Jadranska banka d.d. Šibenik i Modro more d.o.o. Umag Jere Sladoljev i Aurelija Mioč kao protivnik osiguranja, a Jadranske banke kao predlagatelja osiguranja taj ugovor nema više nikakvu funkciju, jer je on podmirio sve obaveze, nikakve sveze ovaj sporazum radi osiguranja novčane tražbine nema sa predmetnim zajmom, jer je on podmirio sve obveze što se tiče tog ugovora i nikakvi iznos pozajmice tuženik njemu nije vratio ni na koji način. On da je jedini imao novčana sredstva i prijavio sve što je i na koji način stekao novčana sredstva i jedino je on mogao i vršiti ulaganje. Tuženik da nije ni koji način izvršio povrat njegovih novčanih sredstva koje traži po tužbi da mi se vrate. Tuženik od novčanih sredstava koje mu je dao nalog u švicarskoj banci da se prebace ne njegov račun nije vratio niti jedan euro, ni kakvim odnosima da nije sudjelovao u investiciji za koju mi je tražio pozajmicu tuženik da mu da. On i tuženik su se dogovorili da po završetku ove investicije koju je rekao daje on ulagao u hotel koji je sagradio i kupio od Revije i što je sagradio kuće za apartmane za iznajmljivanje da mi kada to počne funkcionirati pozajmljeni novac vrati. Što se tiče trgovačkog društva MANGO INVEST L.T.D ističe da je direktor društva bio gospodin Vladimir Šelebaj, nakon tuga tuženik zajedno sa njim i nakon toga Amir Šibić, a on da je sada vlasnik i direktor. Mango firma se zove po njegovoj supruzi i po dvije kćerke. mora kazati da tuženik nikad nije imao vlasnička niti samostalna upravljačka prava u trgovačkom društvu MANGO INVEST L.T.D. već je upravljanje trgovačkim društvom MANGO L.T.D. bilo na način kako je naprijed kazao. To je bila njegova firma i naziv je on dao kako je i objasnio. Mora kazati da je firma Mango njegova firma i da sav kapital koji je u toj firmi je njegov kapital koji je stvorio i nitko nikada nije investirao niti jedan euro u firmu Mango osim njega. Odlukom je samo imenovao za direktora tog društva tuženika i to je bilo 2005. godine, a tuženik je bio direktor do 2008. godine. On je bio samo imenovan kao direktor, a kroz cijelo vrijeme je bio on član uprave tako da su bili

zajedno. Tuženik nije niti jedan dio imao što se tiče udjela u tom trgovačkom društvu pa mu nije imao ništa ni prepustiti. Ističe da bi to tuženik učinio da bi to sve moralo biti pokriveno kupoprodajnim ugovorom, a ne bilo na koji drugi način samo pričom. Što se tiče ugovora od 07.12.2007. godine koji se poziva tuženik da je on potpisao sa njegovom suprugom Mandom Lakoš Mioč na iznos od 500.000,00 eura pa da mu je na taj način pola pozajmice vraćen. Mora kazati da taj ugovor nije potpisao da je to falsifikat potpisa i ugovora i njegov potpis koji se nalazi na tom ugovoru je falsificiran i skinut sa nekog drugog ugovora. Ovo što tuženik iznosi način na koji mu je vratio milion eura i po ugovoru od 07.12.2007. godine koji nije potpisao i o prepuštanju članskih upravljačkih prava u firmi Mango samo laž i ovaj način ostvarivanja ili vraćanje pozajmice nije moguć da se potpisuje ugovor sa jednom pravom osobom, a plaća se drugoj bez pravne poveznice. Što se tiče firme Modro more on je tu također sudjelovao u financiranju svih investicija sam. Što se tiče kupnje nekretnina depandansa i što su osiguranje dale obitelj tuženika njegova majka Aurelija Mioč i baka Jela Sladoljev mora kazati da je to sve Jadranskoj banci platio sa svojim novcem, a ne tuženik. Mora kazati da je on član uprave društava Alpe Adria hoteli d.o.o. i sve što je unutar tog društva to je njegova imovina i on je unutar tog društva stjecao imovinu i prodao iz kupoprodajnog ugovara se vidi da su sva izvršena plaćanja vezano za poslovanje tog trgovačkog društva. Tuženik nije ni na koji način sudjelovao sa svojim financijskim sredstvima da bi mi umanjio pozajmicu od milion eura. Morao je kazati da je izjava od strane tuženika da mu je vratio pozajmicu od milion eura ugovorom od 07. prosinca 2007. godine kao i kroz prepuštanje članskih upravljačkih prava tuženika na društvo Mango čista izmišljotina tuženika. 100 % je uvjeren da je ugovor od 07. prosinca 2007. godine koji nije solemniziran od javnog bilježnika čista izmišljotina i falsifikat od strane tuženika. Što se tiče kaznene prijave između njega i tuženika misli da nema nikakve prijave. Mora kazati što se tiče firme Mak d.o.o. Šibenik misli da je brisana, ali on je tu bio isključivo svojim sredstvima i investirao je svojim sredstvima i sve što se radilo investirao da je on sam ulagao svoja sredstva. Mora kazati što se tiče investiranja od strane firme Mak d.o.o. i kad je bio direktor Milan Bujas, odnosno firma je osnovana da bi se Milana Bujasa zaposlio jer je on ostao bez posla, a bio je direktor carine. On kao direktor Maka je radio nešto kratko jer firma nije zaživjela i nakon toga kad je firma prestala raditi da je zaposlio gospo. Bujasa zaposlio u hotelu Vodice, a što se tiče elaborata o procjeni tržišne vrijednosti zemljište da je kupi svoji sredstvima i nakon toga ga je prodao Jadranskoj banci. To nema veze sa tuženikom i on ni u jednom dijelu nije sudjelovao u kupnji zemljišta u Podsolarskom po procjeni koja je sadržana u elaboratu (list 179-193) koju je sačinio procjenitelj Matko Drinković. Pozajmica od milion eura koju je pozajmio tuženiku nije riješena ni na koji način od strane tuženika ni u kojim našim poslovnim odnosima, jer je on u svim tim poslovima koji se spominju isključivo sve sam financirao i sve to mogao i dokazati. Što se tiče odnosa i dogovora o tome da je tuženiku dao pozajmicu od milion eura jedini koji je upoznat je g. Ante Markov, a sada pokojni jer je on bio jednu večer na Murteru na večeri kad su to njih dvoje dogovorili u prisutnosti sada pokojni Markova i to u restoranu Rebac. Firma Mak d.o.o. da je nastala samo da bi se pomoglo njihovom zajedničkom prijatelju Milanu

Bujasu obzirom da je on ostao bez posla. Firma je imala minimalni kapital od 20.000,00 kn i imala je samo funkciju da bi se pomoglo njihovom prijatelju, a kakao ta funkcija nije ni ostvarena da ga je prebacio u Hoteli Vodice. Osnivač društva Mak je bila njegova žena, žena od tuženika i žena od Ante Markova, a to sve što su bili dobri prijatelji, osnivački kapital do 20.000,00 kn, a trgovačkom društvu je on isključivo davao i pozajmice. On da je davao pozajmice i firmi Mak i on da je ta novčana sredstva i pozajmice jedini imao tada. On je sve financirao što se tiče kupnje nekretnine u Podsolarskom i postoje za to kupoprodajni ugovori u zbirci isprava zemljišne knjige jer je jedini imao novac i davao pozajmice firmi Mak da bi ona imala novac za kupnju nekretnina u Podsolarskom. Mora kazati što se tiče kupnje zemljišta u K.O. Zaton i to čest. zem. 3200/2 koja je uknjižena vlastovnici na firmu Mak, mora kazati da nije dozvolio uknjižbu te čest. zem. jer smatra da je nelegalno stečena, . Što se tiče nekretnina u Srimi da nije dao nalog firmi Mak da se izvrši uknjižba. jer nije bio u to vrijeme direktor, ali je svoja sredstva davao kao pozajmicu i uknjižbe za koje je on kao što je ta nekretnina u Zatonu smatrao da nisu na legalan način kupljenje te nije davao ovlaštenje za provedbu uknjižbe, a tko je dao nalog za uknjižbu ne zna. U kupnji kuće u Zatonu i investiranju nije sudjelovao i nema nikakve veze sa tom kućom. Kupnja te nekretnine u K.O. Zaton Srima nema nikakve veze sa pozajmicom koju je pozajmio tuženiku niti se ona može dovesti u bilo kakvi odnos između njega i tuženika vezano uz pozajmicu. Kolika je bila cijena poslovnog udjela po ugovoru po prijenosu poslovnog ugovora u društvu, a koji ugovor je solemniziran kod javnog bilježnika Ljiljanka Malenice dana 10. prosinca 2007. godine tužitelja odgovara cijena da je bila 7.000,00 kn. Što se tiče ugovora o prodaji poslovnog udjela u društvu za kojeg tuženik tvrdi da je falsifikat ovaj čas punomoćnik tuženika predaje na uvid originala tog ugovora, te postavlja pitanje da li se tužitelj može sad očitovati da li je to njegov potpis na ugovoru, tužitelja i nadalje nakon što mu je pokazan i original ugovora o prodaji poslovnog udjel za kojeg tvrdi da je krivotvoren, tvrdi da njegov potpis na tom ugovoru nije već je isti zalijepljen. Tuženik nije nikada bio jedini direktor u firmi, on da je bio jedan od direktora firme, a nikad nije bio sam.

33. Tuženik Ante Mioč u svom stranačkom iskazu navodi da pozajmica ne postoji između njega i tužitelja, kako ne postoji da je novac koji je tužitelj prebacio na njegov račun od milion eura rezultatu njihovih ranijih poslovnih odnosa. Vrijednost milion eura koje je tužitelj isplatio na njegov račun proizlaze iz njihovih ranijih poslovnih donosa koje su kao poslovni suradnici i dobri prijatelji u to vrijeme imali u firmi Mak. Firma Mak nije osnovana da bi se zaposlio Milan Bujas njihov prijatelj nego je ona osnovana da bi bila tvrtka inženjering koja da je bila glavni izvođač radova u depadansima Hotela Punta, a koje je kupila zajednička tvrtka Modro more u kojoj je on bio suvlasnik i ta tvrtka je obavljala u Hotelu Punta wellness, a tvrtka da je pored toga kupovala i nekretnine sa željom da se na tim zemljištima gradi i prodaju nekretnine. Tvrtka Mak da je osnovano u registru trgovačkog suda 2004. ili 2005 godine sa zajedničkim kapitalom. Njihove tri žene su osnovale firmu Mak gospođa Markov, gospođa Lakoš Mioč i Gordana Kević i one su za osnivački kapital dale svaka po 7.000,00 kn i tada su se prvi put upoznale. Žene su osnovale firmu iz razloga što je

gospodin Markov bio izložen na nacionalnom nivou, a on na lokalnom nivou i firma je glasila na ime žena sa zajedničkim osnivačkim kapitalom. Tvrtka Mak je radila obnovu radova na depadansima u Vodicama. Ti radovi su financirani po kreditu Jadranske banke. Kredit se u to vrijeme nije vraćao jer su se prolongirali, a za koje kredite je osiguranje dala njegova obitelj, majka i baka jer su zemljišta bila na njima. Tko je vraćao kredite to ne zna, samo je izašao iz te strukture trgovačkog društva Mak, a kasnije i Modro more, preko Mango Investment. Zajedničke su odluke uvijek donosili on, gospodin Markov i tužitelj Kević, a na te sastanke je često pozivan i Zoran Popović koji je radio kao projektant na tim investicijama. Njegova supruga u firmi Mak je bila samo formalno, kao i supruga od tužitelja i gospodina Markova. Ona nije ništa osim što su zajednički uložili osnivački kapital od 7.000,0 kn. Tvrtka Modro more je podignula kredit od Jadranske banke, za osiguranja da su bile nekretnine od njegove majke, a tko je vratio kredit to ne zna. Zna da do ovrhe nije došlo, kasnije je čuo da je čak i došlo do ovrhe, a tko da je platio kredit u Jadranskoj banci to ne zna, ali investirala su se sredstva iz kredita Jadranske banke za obnovu depandansa Hotela Punta. Mora kazati da je on, tužitelj i gospodin Markov bili na večeri i to je točno što je rekao tužitelja i tada smo razgovarali o tome da je izlazi iz firme Mak i MANGO INVESTMENT koja je tada imala u vlasništvu Modro more koje je imalo u svojoj imovini depandanse Hotela Punta. Da bi on izašao iz ovih tvrtki od tužitelja je zahtijevao da mu isplati sa 2,5 milijuna eura. On je zahtijevao na večeri od tužitelja da mu isplati sa 2,5 miliona eura da će izaći iz ovih firmi i to na račun toga što je on odnosno njegova obitelj dali osigurane dignuti kredit kod Jadranske bake. Osim toga on je imao vlastiti angažman unutar trgovačkog društva. Financijski angažman nije imao kao što nije imao ni tužitelj koji je financijski ulagao u firme nakon proteka 2-3 godine. On više nije bio zainteresiran i on je izašao iz firme Modro more, MANGO INVESTMENT i Mak. On ne negira da milion eura nije isplaćeno na njegov račun, ali negira da je to pozajmica već smatra da je to rezultat njihovih poslovnih odnosa i da je taj novac radom u trgovačkim društvima Mak, Modro more i MANGO INVESTMENT zaslužio i puno više od toga i da taj novac nije pozajmica. Nakon isplate ovih milion eura na njegov račun sa tužiteljem se nije družio, samo bi se po nekad nakon 2-3 godine susreli i javili i to bi bilo sve. Jako se razočarao u tužitelja da nakon 9 godina dobiva obavijest, odnosno dopis od odvjetnika od tužitelja i jako se iznenadio i nije mu bilo jasno zašto je to on uopće tražio, jer je on mislio da su sa tim novcem sve odnose razriješili i da jedan prema drugom nemaju nikakvih davanja, niti pozajmica, niti išta. Investiciju je završio 2013. godine i u vrijeme kada je njemu isplaćen novac sa računa tužitelja na njegov račun u Švicarskoj tužitelj nije sa njim ugovarao uopće o povratu tom novca i o nikakvom vremenu da nakon što završi investiciju kupnjom hotela od tvrtke Run i apartmana u Primoštenu, jer tada ja nije znao što će s novcem jer ga je jedno vrijeme držao na banci Key Capital fond. Od firme Run je kupio zgradu bivše Revije 2008. godine i kupio je s njim i odvjetnik Neven Crikveni i Zoran Popović, a zemljište u Primoštenu je kupio također zajedno sa Zoranom Popovićem iz kreditnih sredstava Erste banke. Njegova supruga je za 500.000,00 eura dala tužitelju udio u firmi Mak. Prvi ugovor koji je potpisan o prijenosu udjela koji je solemniziran kod javnog bilježnika potpisuje od odvjetnika tužitelja Burića po

ovlaštenju tužitelja, a drugi ugovor o prodaji poslovnog udjela koji nije solemniziran i to isti dan i potpisala ga je u ime firme Mak njegova supruga i tužitelj i on je tada bio nazočan kad je tužitelj to potpisao. Sklapanje ugovora kako po prodaji poslovnog udjela u društvu tako i ugovora o prijenosi poslovnog udjela svrha je bila da se razriješe njihovi međusobni odnosi. Što se tiče razrješenje poslovnih odnosa naveo je da je sa tužiteljem u poslovnom odnosu od 2000. godine i da su se zajednički javljali na natječaj za kupnju Vodičanke, i da je bio član nadzornog odbora u Vodičanki i svi poslovi koje su planirali su radili zajedno on i tužitelj i kada su htjeli kupiti Vodičanku onda su istupali zajedno na natječaj gdje je on također dao nekretninu kao zalog, opet njegova baka i majka kao zaloga i osiguranje za kredit od Jadranke banke, a taj natječaj da je bio poništen i ništa da nisu kupili. To je bila 2003. godine kad je bio natječaj. Nakon toga su išli na kupnju depandansa Hotela Punta iz razloga što Jadranka banka imala namjeru se riješiti tih nekretnina i te depandanse je kupila firma Modro more i sada je te depandanse kupio jedan gospodin Žarko Ratković. Tvrtka MANGO INVESTMENT da je kupila udjel u toj firmi, a iz toga da su stajali on i Andrija, a iza toga je stajala Jadranska banka, jer im je ona dala kredit za kupnju tih poslovnih udjela. Ne zna tko je izvršio povrat ovog kredita, jer je nakon 2 godine izišao iz firme MANGO INVESTMENT. a sa svojim novčanim sredstvima nije sudjelovao u kupnji ni depandansa niti bili kojoj drugoj investiciji već je nekretnina njegove majke i bake bio jamac odnosno nekretnine su bile osiguranje kada su podigli kredit kod Jadranske banke i bez tih nekretnina kredit ne bi dobili. Niti on, a niti tužitelj nisu imali novaca u tom momentu i nekretnine su bile na njegovoj majci i baki. Depandanse što se tiče vlasništva nisu bile čiste i nisu mogle biti predmetom osiguranja prilikom dobivanja kredita. Te nekretnine i depandanse i sve što se radilo su imale vrlo povoljnu cijenu kad se to kupovalo, a to sve ništa ne bi mogli učiniti da nije bilo nekretnina njegove majke i bake koje su bile kao osiguranje pri dobivanju kredita od Jadranske banke. Ne zna na koji način se riješio kredit prema Jadranskoj banci, ali je uknjižba na nekretnine njegove majke i bake brisana i nekretnine su sada čiste bez tereta. Tko je vratio kredit to ne zna, jer je izašao iz firme i više nije u niti jednoj firmi koja je u zajednici sa tužiteljem. predmetni dug ne smatra zajmom već je taj novac bio rezultat njihovog dogovora i uređivanja međusobnih poslovnih donosa i na taj način isplatom od milion eura tužitelja, a sve što je on sudjelovao svim firmama i trgovačkim društvima kojem su zajednički ulagali bilo to za rad ili osiguranje nekretnine za dobivanje kredita rezultat tog iznosa koji je tužitelj njemu isplatio na ime tih svih njegovih davanja u trgovačkim društvima u kojima su zajednički upravljali. To je bio dogovori između njega i tužitelja prilikom isplate novca od milion eura. Nakon te isplate smatrao je da nije ništa dužan tužitelju, a ni njemu tužitelj jer je protekao period od 9 godina i njemu se tužitelj nikad nije javio da mu je nešto dužan. Trgovačko društvo Mak da je kupilo nekretninu u Srimi, odnosno jedna izvođač radova koji je dao pozajmicu za tu kuću u Srimi. On da je vratio novce izvođaču, a kuću je kasnije prodao. To da su bili njegovi novci jer je preuzeo udjele u tvrci Plava Srima od tvrtke Mak. Između njih je bio dogovor da će ga tužitelj isplatiti sa milion eura i plus još da će dobiti udjele u firmi Plava Srima čiji je osnivač bila tvrtka Maki kad je on prodao nekretninu sve te novce je zadržao. Nisam

dao iz te prodajne cijene ništa tužitelju, a ni tužiteljeva žena koja je bila član uprave, ali to nije učinjeno i to iz razloga što je dogovor između njega i tužitelja bio da osim ovog novca koji je dobio od prodaje nekretnine u Simi da mu je dužan isplatiti još milion eura. On da je uredno isplati udjele u tvrtki Plava Srima. Tužitelj i njegova supruga nisu imali nikakvog udjela ni financijski niti bilo kakvog drugog što se tiče nekretnine u Srimi. Što se tiče nekretnine u Podsolarskom tužitelj je to dogovorio sa prodavateljima kad je on izlazio iz firme i s tim nema ništa. Više nije imao nikakvu suradnju sa tužiteljem niti firmama sa kojima su zajednički upravljali od 05. mjeseca 2007. godine. Svi dogovori da su bili na jednoj večeri u Murteru i tad da je tužitelj dogovorio da će mu isplatiti milion eura i njemu je žao što gospodin Markov nije živ da to potvrdio, a ovaj novac od milion eura koje je tužitelj isplatio na njegov račun je rezultat njihovih poslovnih odnosa, odnosno njegova rada u trgovačkim društvima i tvrtkama koje da su bile zajedničke, a u koji je on također doprinio sa svojim radom i na drugi način kako je naprijed i kazao. Tražio do tužitelja 2,5 miliona na toj večeri, ali tužitelj da je pristao na milion eura i tako da ga je isplatio. Isplatom ovih milion eura je smatrao da su riješili sve poslovne odnose kao što to smatram i danas. U međuvremenu su stekli i Hotel Puntu jer je bilo razgovora o tome da će jedan hotel pripasti Jollyu a jedan gospodina Andriju i njega Gospin Cirkveni je radio ponudu gdje su bili zajedno na sastanku on i tužitelj i to će kao svjedok i potvrditi. Tužitelja da je jednom prilikom pitao kolika je vrijednost udjela svakog od njih trojice, g. Markova, njega i tužitelja, tužitelj je tada kazao da je vrijednost udjela između njih trojice između 5 i 10 miliona eura. Po njegovoj procjeni ispod 2,5 miliona eura nije bilo šanse da bude manje svakog od njih trojice. Vrijednost investicije na obnovi depandansa, je bila u iznosu od 11-12 miliona kuna, a wellnessa 3-4 miliona kuna. To da je uredno plaćeno iz kredita Jadranke banke On je iz firme izašao po dogovoru sa tužiteljem 2007. godine. Na pitanje da li se registrirao kao vlasnik ili direktor društva MANGO INVESTMENT, tuženik je odgovara da su bili zajednički vlasnici. Svi papiri da su bili kod tužitelja. Što se tiče papira o potvrdi dionica da nije imao ništa kod sebe, a u kolovozi 2008. g prestao je biti direktor firme MANGO INVESTMENT. Isplatu sredstava na njegov račun nije prijavio poreznoj u upravi, a dio novca da je dijelom koristio u svoje investicije.

34. Temeljem svih izvedenih dokaza, a cijeneći svaki dokaz pojedinačno i u njihovoj cjelokupnosti sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 25/13 i 89/14 i 70/19 dalje: ZPP) . ovaj sud je utvrdio da između stranaka ovog postupka nije sporno da je tužitelj isplatio tuženiku u Švicarskoj na račun koji je otvorio tuženik dva puta po 500.000,00€ ukupno 1.000.000,00 € i to jedna uplata od 500.000,00 € je bila 29. lipnja 2007. godine , druga 30. lipnja 2007. godine

35. Međutim, sporno je između stranka ovog postupka da li je tužitelj tuženiku isplatio na njegov račun 1.000 000,00€ kao zajam u cijelosti što tvrdi tužitelj, ili je ta uplata bila na ime razrješenja međusobnih poslovnih odnosa u kojima su se nalazili tužitelj i tuženik u trgovačkim društvima MAK d.o.o. čiji je pravni slijednik Mirno more d.o.o. MANGO INVESTMENT LTD, pa je tako iznos od 500.000,00€ tuženiku tužitelj isplatio na temelju ustupanja mjesta direktora u trgovačkom društvu MANGO INVESTMENT LTD u kojima je tuženik bio direktor, te prodajom poslovnih udjela u

trgovačkom društvu MAK d. o. o. za iznos od 500.000,00 € po ugovoru o prodaji poslovnog udjela u društvu koji je sklopljen između Magde Lakoš Mioč kao prenositelja poslovnog udjela i Andrije Kević tužitelja kao stjecatelja udjela dana 7. prosinca 2007. godine i isplata se odnosila na stjecatelja naknade za prijenos poslovnog udjela koja naknada je u cijelosti isplaćena po ovom ugovoru , a koji ugovor je potpisan od prenositeljice Magdi Lakoš Mioč i Andrije Kević stjecatelja poslovnih udjela , za koji ugovor tužitelj tvrdi da ga nije potpisao, te da isti nije ovjeren odnosno solemniziran od strane javnog bilježnika te da je ugovor ništetan, jer je ugovor o prodaji poslovnog udjela strogo formalni ugovor što je uvjet nastanka i valjanosti pravnog posla.

36.Prema odredbi članka 412 st. 3 Zakona o trgovačkim društvima („ Narodne novine“ broj: 111/93,34/99,52/00,118/03,107/07,146/08,137/09,152/11, prečišćeni tekst 111/12 i 68/13dalje: ZTD je propisano da za prijenos poslovnog udjela potreban je ugovor sklopljen u oblaku javnobilježničke isprave, a takav ugovor da je potreban i za preuzimanja obveza da će se prenijeti poslovni udio.

37.Odredbom članka 286.Zakona o obveznim odnosima („ Narodne novine“ broj : 35/05,41/08,125/11,78/15,29/18, 126/21,114/22,156/22 i 155/23, dalje ZOO-a) je propisano da se ugovor može sklapati u bilo kojem obliku osim ako zakonom drugačije određeno, a st. 2 je propisao da zahtjev zakona da ugovor bude sklopljen u određenom obliku važi i za sve kasnije izmjene i dopune ugovora.

38.U ovom postupku sud je nedvojbeno u odnosu na Ugovor o prijenosu poslovnih udjela sklopljen dana 7 prosinca 2007. godine između prenositelja poslovnog udjela Magde Lakoš Mioč i stjecatelja Andrije Kević, a solemniziran dana 10. prosinca 2007. godine broj OV-14487/07 od strane javnog bilježnika Ljiljanke Malenica utvrdio da je u ime stjecatelja poslovnog udjela ugovor potpisao punomoćnik Tomislav Burić, odvjetnik iz Šibenika temeljem posebne punomoći ovjeren i potpisane od strane tužitelja Andrije Kević što ni tužitelj ni tuženik ne osporavaju.

39.Kako se tuženik u ovom postupku na ime isplate iznos od 500.000,00 € od strane tužitelja poziva na ugovor o prodaji poslovnog udjela u društvu koji je sklopljen istog dana 7. prosinca 2007. godine kao naknada za prijenos poslovnog udjela koja naknada je isplaćena u cijelosti članak 2. ugovora, a tužitelj osporava ovaj ugovor da isti nije potpisao što u ovom postupku nije dokazao , a da je poslovni udio i prenesen na stjecatelja tužitelja i koju svrhu je taj ugovor o prodaji poslovnog udjela imao svjedokinja Magda Lakoš Mioč kao prenositeljica poslovnog udjela je navela da je Ugovor o prodaji poslovnog udjela u društvu značio konkretizaciju ugovora o prijenosu poslovnog udjela , odnosno da će njen suprug dobiti isplatu za dogovoreni iznos sa g. Kevićem po odlasku iz firme MAK. Pretpostavlja da su oba ugovora sklopljena istog dana. Poslovni udio koje se je prenio 500.000,00 € na stjecatelja g. Kevića da bi značio da je tužitelj u obvezi isplatiti njenom suprugu 500.000,00 € koliko su se oni dogovorili. Za druge tvrtke pretpostavlja da je bio isti dogovor da se postali iznos isplati za izlazak njenog supruga iz poslovnog odnosa i u tim drugim tvrtkama. Da li postoji ugovor o prodaji i prijenosu poslovnog udjela i u drugim tvrtkama u pismenoj formi to ne zna. Da je zaista ugovor o prodaji poslovnog udjela u društvu sklopljen između prodavatelja udjela supruge Magde Lakoš Mioč i tužitelja dao stjecatelja prodanih udjela potvrdila je i saslušana svjedokinja u ovom postupku Ana Holjar kojoj ovaj sud vjeruje obzirom da je njen iskaz što se tiče 500,000,00 € vezano za trgovačko društvo MAK sukladna postojećim Ugovorima u predmetnom spisu .

40. Navodi tuženika tužbeni zahtjev tužitelja na povrat zajma koji je bio isplaćen protivno prisilnim propisima odnosno na temelju ništetnog pravnog posla zastario je rok od 5 godina sud je utvrdio da niti jedna odredba Zakona o deviznom poslovanju ("NN" broj 96/03, 140/05, 132/06, 150/08, 92/09, 153/09, 145/10, dalje: ZDP), ne propisuje zabranu isplate u stranim sredstvima plaćanja između rezidenata u smislu odredbe članka 17. st. 2 ZDP koji zakon je bio u to vrijeme u primjeni i na snazi jer se zabrana odnosi samo na kredite koje mogu odobravati u stranim sredstvima plaćanja jedino banke.

41. Nesporno se ovdje radi o ugovoru o zajmu za iznos od 500,000.00 € koji nije sklopljen u pismenoj formi, a niti zakon propisuje da je za valjanost istog važna pismena forma to je pravni posao između tužitelja koji se odnosi na usmeni zajam i prijenos novčanih sredstava sa računa tužitelja na račun tuženika zašto je bio suglasna i tuženik, što je tužitelj u svom iskazu i naveo, a tuženik to nije negirao i bez ugovoreni zateznih kamata i vremena vraćanja zajma, već po navodima tužitelja da se zajam počne vraćati kad tuženik sagradi hotel u Šibeniku i vile u Primoštenu i počne sve to iznajmljivati turistima, pa kako to tuženik dogovor oko vraćanja pozajmice nije poštivao to ga je tužitelj obzirom da usmenim ugovorom o zajmu nije dogovoren rok vraćanja sukladno odredbi članka 504. st. 1 (Zakona o obveznim odnosima ("NN" 35/05, 125/11 i 78/15, dalje: ZOO) pozvao da mu vrati zajam dajući mu primjeren rok od 2 mjeseca, jer taj rok sukladno ovoj odredbi ne može biti kraći računajući od zajmodavčeva zahtjeva.

42. Dakle, kako je tužitelj kao zajmodavac uputio 16. lipnja 2016. godine dopis tuženiku kojim ga je pozvao na vraćanje pozajmice u iznosu od 1.000.000,00 € u roku od 2 mjeseca od primitka navedenog poziva na vraćanje pozajmice, a koji dopis je tuženik zaprimio dana 28. lipnja 2016. godine, te putem punomoćnika tuženik je odgovorio 10. kolovoza 2016. godine osporavajući postojanje bilo kakve obveze prema tužitelju, tužitelj je podigao tužbu za vraćanje zajma dana 27. lipnja 2017. godine, a zastara je sukladno odredbi članka 215. st. 1 ZOO-a počela teći prvog dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, a to je 29. kolovoza 2016. godine pa je prigovor zastare tuženika neosnovan po osnovi ništenosti pravnog posla kao i proteka vremena za vraćanje zajma.

43. Sud nije mogao utvrditi sukladno dokazima u ovom postupku saslušanjem svjedoka, obzirom da materijalni dokazi predloženi od tuženika (sporazuma, ugovora o prijenosu poslovnih udjela i naknadi za poslovne udjela) nije bilo da je tuženik tužitelju isplatio 1000.000,00 € na temelju njihova poslovnog odnosa, a iznos od 500.000,00 € na temelju prepuštanja tuženikovih upravljačkih prava u off shore firmi MANGO INVESTMENT LTD jer tuženik nije bio vlasnik ovog trgovačkog društva ni u jednom dijelu obzirom da je vlasnik bio tužitelj što je i sam tuženik naveo u svom iskazu, već je bio direktor, dok je prihvatio da je za iznos od 500.000,00 € isplaćen od tužitelja na ime prijenosa poslovnih udjela u trgovačkom društvu MAK d. o. o. koji ugovor je sklopljen dana 07. prosinca 2007. godine između Magde Lakoš Mioč kao prenositelja udjela i tužitelja Andrije Kević kao stjecatelja kojeg je po posebnoj punomoćni zastupao Tomislav Burić odvjetnik iz Šibenika specijalista trgovačkog prava obzirom da je poslovni udio u društvu nominalne vrijednosti tadašnjih kuna 7000,00 kn, a stjecatelj Andrija Kević tužitelj je to prihvatio, a ugovor je i solemniziran od strane javnog bilježnika Ljiljanke Malenica iz Šibenika dana 10. prosinca 2007.

godine broj: OV-14487/07 , a da je to tako proizlazi i iz Ugovara o prodaji poslovnog udjela u društvu koji je također sklopljen između supruge tuženika Magde Lakoš Mioč kao prenositelja poslovnog udjela i stjecatelja Andrije Kević tužitelja, te ugovorene naknade za prijenos poslovnog udjela u iznosu od 500.000,00 € prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja, koja naknada je isplaćena u cijelosti ,a stjecatelj je prihvatio preneseni mu poslovni udio i sva prava iz njega te članstvo u društvu, koji ugovor je potpisao tužitelj Andrija Kević, a samo negiranje i navodi tužitelja da na ovom ugovoru nije njegov potpis nije osnovano obzirom da tužitelj u ovom postupku te navode nije dokazao, a što se tiče navoda tužitelja da bi Ugovor o prodaji poslovnih udjela bio ništav, jer da nije sklopljen u obliku javnobilježničke isprave , jer da je forma ugovara uvjet nastanka i valjanosti pravnog posla potrebno je istaknuti da je saslušani svjedok Tomislav Burić ,odvjetnik i specijalista trgovačkog prava u svom iskazu naveo da je ugovor o prodaji poslovnog udjela u društvu trebao biti sklopljen u formi javnobilježničke isprave, radi isplate ako se isplata radi sa bankovnog računa prenositelja na račun stjecatelja i u ovršnom postupku, a stranke da to mogu napraviti i usmeno između sebe, a to da nje u skladu sa zakonom, to posebno što je ugovor o prijenosu nastao 10. prosinca 2007. godine, a ugovor o prodaji poslovnog udjela je sklopljen 7. prosinca 2007. godine, pa da taj ugovor uslijed nedostatka forme ne obvezuje na prijenos, dok je saslušana svjedokinja Ana Holjar također odvjetnice koja se bavi isključivo trgovačkim pravom u svom iskazu navela da je gospodin Mioč pitao na koji način riješiti tu situaciju isplate tužitelja prema njemu i da bi on izašao iz svih poslovnih udjela i svih poslova unutar trgovačkih društava koji su zajednički radili, jer mu je predloženo od strane tužitelja da to budu dva odvojena ugovora, to ga je mučilo i iz tog razloga je nazvao odnosno konzultirao se s njom da li je to uredu obzirom da se ona bavim isključivo trgovačkim pravom i trgovačkim društvima, te da mu je ona savjetovala da je sasvim zakonito i pravno prihvatljivo da su sačinili i pristali na sklapanje posebnog ugovora koji je jednako pravno valjan, jer stranke svoje financijske odnose ili nekakve druge uvijete koji se tiču vrijednosti udjela mogu urediti zasebnim ugovorom, a to stranke često i čine , a što ista zna iz svoje odvjetničke prakse koje tumačenje je , a što je u skladu i sa naprijed navedenim odredbama ZTD je ovaj sud i prihvatio.

44.Dakle, kako je saslušana svjedokinja Magda Lakoš Mioč u svom svjedočkom navela da je tužitelj bio u obvezi njenom suprugu kao poslovnom suradniku isplatiti na ime prodaje udjela u firmi MAK sukladno ugovoru o kupoprodaji iznos od 500,000,00 € i tako da su se njen suprug tuženik u ovom postupku i tužitelj dogovorili kojem svjedoku je sud za taj iznos izvršene isplate od strane tužitelja i vjerovao jer je nakon isplate iznosa od 500,000,00 € na račun tuženika od strane tužitelja taj iznos opravdan drugim ugovorom o prodaji poslovnog udjela naknadom za prijenos poslovnog udjela u iznosu od 500,000,00 € koji je po ocijeni ovog suda valjan obzirom da je isti nastao slobodnom voljom ugovornih strana kojim ugovorom su ugovorne strne uredile svoje financijske obveze iz poslovnog odnosa što zakonom nije zabranjeno , pa ugovor nije morao imati formu kao što je to trebao imati ugovor o prijenosu poslovnih udjela sukladno odredbi članka 412. st. 3 ZTD , a posebno što je ugovor nastao kao rezultat već isplaćenog iznosa od 500.000,00 € na račun tuženika što nije sporno, a što je i u skladu s člankom 421 . st. 2 ZTD po kojoj odredbi je prepisano da član koji istupi iz društva i član koji je iz društva isključen imaju pravo da im se nadoknadi tržišna vrijednost njihovog poslovnog udjela kakva je bila u vrijeme istupanja , radi čega je prosuđeno kao u točki dva ove presude.

45. Tuženik nije u ovom postupku dokazao da je i preostali iznos isplaćen na račun tuženika rezultat propuštanja članski i upravljačkih prava tuženika tužitelju na društvom MANGO INVESMENT LTD tužitelju u iznosu od 500.000,00 € po prijenosu poslovnih udjela, a ni prodajom poslovnih udjela, koji mu je tužitelj isplatio na njegov račun otvoren u Švicarskoj, a niti da mu je tužitelj ovaj dio isplaćenog iznosa na račun njihova razilaženja u poslovnim odnosima niti što je tuženikova majka i baka svoje nekretnine dala kao osiguranje prilikom podizanja kredita kod Jadranske banke d. d., a to sve obzirom da ne postoji dokaz da je tu uslugu pratila naknada u novcu koju bi bio u obvezi naknaditi tužitelj.

46. Navodi tuženika da je on bio član društva MANGO INVESMENT LTD i direktor, a društvo osnovanog u Belizeu i da je prodao tužitelju svoje člansko i upravljačko pravo nad ovim društvom za daljnji isplaćeni iznos od 500.000,00 € tuženik nije dokazao u ovom postupku obzirom da je u ovom postupku u svrhu te isplate samo dostavio rješenje o promijeni direktora društva MANGO INVESMENT LTD, na način da je dosadašnji direktor tuženik Ante Mioč razriješen dužnosti i imenovan novi direktor tužitelj Andrija Kević, te samo navođenje da je u vrijeme dok su on i tužitelj bili vlasnici društva MANGO INVESMENT LTD da je ovo društvo kupilo društvo MODRO MORE d.o.o., a koje je kupovalo nekretnine, hotelske depandanse u Vodicama sa kreditima dobivenim od Jadranske banke d. d. Šibenik, a da bi se kredit dobio za osiguranje vraćanja kredita da je njegova majka Aurelija Mioč i baka Jela Sladoljev, dakle Jadranskoj banci pravo fiducijarnog vlasništva nad nekretninama u njihovom vlasništvu, te da se je steklo još jedno društvo ALPE ADRA HOTELI d.o.o. od društva JOLLY JBS d.o.o. koje društvo je postalo vlasništvo hotelskih nekretnina u Vodicama te društva MANGO INVESMENT LTD, nije dokaz da je preostali iznos od 500.000,00 isplaćen na njegov račun od strane tužitelja na ime poslovne suradnje, jer ne postoji dokaz o tome da je tuženik bio vlasnik poslovnih udjela trgovačkih društava posebno društva MANGO INVESMENT LTD, a potom ukoliko je tužitelj istog isplatio na ime tih poslovnih udjela iznos od 500.000,00 €, ne postoji ugovor o prijenosu poslovnih udjela, a niti isplaćena naknada za poslovne udjele sukladno odredbi članka 412. st. 3 ZTD i članka 420 i 421 ZTD-a, a niti postoji sporazum između tužitelja i tuženika koji bi upućivao na isplaćenu naknadu tužitelja prema tuženiku za drugi dio uplate na račun tuženika od strane tužitelja od 500.000,00 € zbog istupanja tuženika sa mjesta direktora firme MANGO INVESMENT LTD i njegovog poslovnog udjela kao vlasnika u ovoj firmi, pa je ovaj iznos po ocijeni ovog suda predstavlja zajam tužitelja tuženiku koji iznos je u obvezi tuženik vratiti tužitelju sukladno odredbi članka 504. ZOO-a, radi čega je presuđeno kao u točki jedan ove presude.

47. Odluka o trošku postupka temelji se na odredbi članka 154. st. 4. ZPP-a obzirom da su stranke po ocijeni ovog suda u ovom postupku uspjele u jednakim dijelovima.

U Šibeniku, dana 2. lipnja 2026. godine.

SUDAC

Anđelka Bagić

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka. Žalba se podnosi ovom sudu za Županijski sud u Dubrovniku u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke.

DN-a: - Kao na zapisniku objave i dostave od dana 2. lipnja 2026. godine

Broj zapisa: **9-30888-dbf36**

Kontrolni broj: **06eff-2123c-dc6ed**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Anđelka Bagić, O=OPĆINSKI SUD U ŠIBENIKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Šibeniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.